

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ - Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ.
94

ΤΡΑΓΙΚΑ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

**“ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΠΕΡΦΘΑΝΕΙΑ ΣΟΥ ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕΣ ΕΛΛΗΝΑΣ,,
ΑΡΙΘ 94 - ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ - ΔΡΑΧ. 2**

‘Αμέτρητα μανιασμένα φίδια έχουν κουλουριασθή στα κορμιά των έπτά συντρόφων...

ΤΡΑΓΙΚΑ ΜΕΣΑΝΥΚΤΑ

**ΤΕΡΑΣΤΙΟ
ΠΥΡΟΤΕΧΝΗΜΑ**

Λυσασμένος θοριάς σωριάζει κάτω τὰ γιγάντια δέντρα τῆς άγριας Ζούγκλας!.. Στο διάβα του ξεριζώνει και παρασέρνει τις χορταρένιες καλύβες τών Ιθαγενών!..

Θύελλα! Καταιγίδα! Χαλασμός κόσμου!..

Τοῦ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Οἱ τρομακτικοὶ κερανοὶ κάνουν τὸν οὐρανὸ νὰ μοιάζῃ μ’ ἕνα τερόστιο πυροτέχνημα!...

Ὁ Ταρζάν και ἡ Τζέιν μένουν ξάγρυπνοι στὴ σίγουρη

σπηλιά τους!... Είναι αδύνατο να κλείσουν μάτι μέσα σ' αυτό το κακό που γίνεται!..

Η μελιστάλακτη Χουχού βρίσκεται μαζί τους άποψε... Τρομαγμένα αφάνταστα από τους κεραυνούς έχει μαζευτεί σε μια γωνιά. Το κοντόχοντρο κορμί της αναπηδάει σε κάθε κρότο: Σ' αν γεμάτο τουλούμι πάνω σε γάιδαρο που κινάει!...

"Ωσοπου κάποτε, χάνοντας, επί τέλους, την υπομονή της μπουφουρίζει με αγανάκτησι:

— Καλέ, άμάν πιά, Θεούλη μου! Τό παράκανες με τούς κεραυνούς σου! Καλέ θά μās αφήσης να φοβολογήσουμε; Με συχωρείτε κιόλας!...

"Ομως νά: "Έξω από τη σπηλιά του "Αρχοντα της Ζούγκλας άκούγεται μία παράξενη βουή. Κάτι σαν ούρλιαχτό προϊστορικού θηριού ή ανθρώπου:

— Μπούμπα Χάααν!... Μπούμπα Χάααν!...

Ταυτόχρονα άντηχεί κ' ένα βαρύ ποδοβολητό άλδγου:

— Τόκ, τόκ!.. Τόκ, τόκ!..

"Όλων τά πρόσωπα παίρνουν άνήσυχη έκφρασι. Πρώτη φορά άκούει τόσο φοβερή κραυγή! Τέτοιο δυνατό πάτημα άλδγου!...

Και πετιώνται όρθοί. Μ' ένα πιδημα βρίσκονται στο άνοιγμα της σπηλιάς. Κυτάζουν με άγωνία στο σκοτάδι και τó χαλασμό που γίνεται έξω

Τά μάτια τους γουρλώνουν τώρα από φρίκη. Τό θέαμα

που άντικρύζουν είναι τρομακτικό!...

Με τά φτερά της φαντασίας μας άς πετάξουμε άμέσως στο έεόρατο "Ελληνικό βουνό. Οι κεραυνοί έχουν στήσει τρελλό χορό στα γαλανόλευκα βράχια της περήφανης κορφής του.

"Ο Γκαούρ και η Ταταμπού, ξάγρυπνοι στο εύρύχωρο έσωτερικό της πέτρινης σπηλιάς τους, παρακολουθούν με ζέση τó φοβερό κακό που γίνεται έξω!...

Πλάι τους, ξαπλωμένος κάτω και άτάραχος, ό Ποκοπίκο, έχει μία ώρα που μετράει τούς κεραυνούς:

— Τρείς χιλιάδες εξακόσκι έφτά... Τρείς χιλιάδες έξα...

Μά κάποτε σταματάει βαρειοστημένος. Χασμουριέται σαν ξεροπήγαδο. Και μπουφουρίζει χωρίς κέφι:

— Πολύ σέ γουστάρω, παντοδύναμε Κραουμπάκο! "Ομως αυτή τη βολά τó παράκανες, στίς στρακαστρούκες! Ούτε Άνάστασι νάτανε, άδερφέ μου!...

— Άμέσως άνασηκώνεται. Χαϊδεύει τη λαθή της σκουριασμένης κι άνάπηρης χατζάρας του. Και ρωτάει την Ταταμπού:

— Δέν μου λές, κυρά Λουκούμω...

— Νά σου πώ...

— Τι ίδέα έχεις περι σφερκός του Κράουμπα;

— Δηλαδή;

— Νά : Θέλω νά πῶ : Λές νάσαι σκληρός άραγες;

‘Η πανώρια μελαψή ‘Ελληνίδα, χαμογελάει :

— ‘Εσύ τί λές, Ποκοπίκο ;

— Ποῦ θές νά ξέρω, Ταταμπούκα μου; Σάμπως μοῦ τυχε κι άλλοτες νά ξανασφάξω Θεό; Τώρα λέω νά κάνω σεφτέ!

Μά νά: Τήν ίδια στιγμή, ἔξω ἀπό τή σπηλιά, ἀκούγεται παράξενη βοή. Κάτι σάν οὐρλιαχτό προϊστορικοῦ θηριοῦ ἢ ἀνθρώπου...

— Μπούμπα Χάααν! Μπούμπα Χάααν!

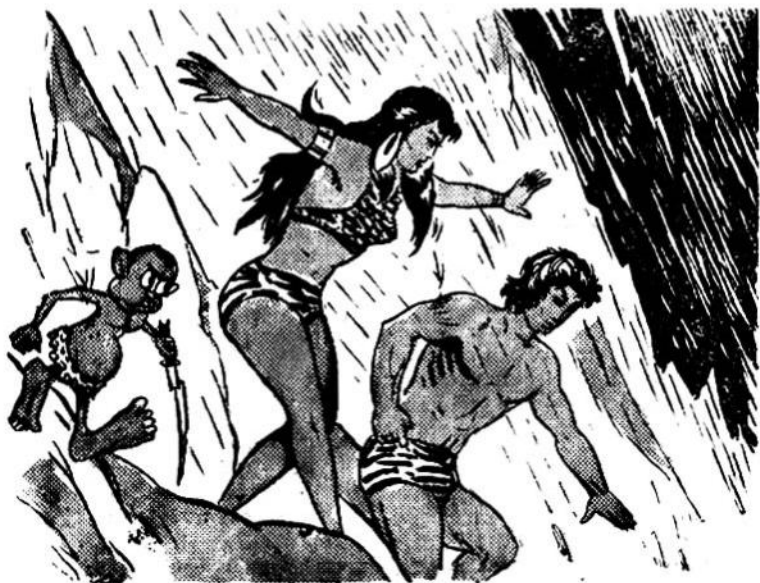
Ταυτόχρονα ἀντηχεῖ καί τὸ βαρὺ ποδοβολητὸ τοῦ ἀλόγου :

— Τόκ, τόκ! Τόκ, τόκ!

Ὁ θρυλικὸς ‘Ελληνας καί ἡ ἀγνή συντρόφισσά του πρῶτη φορά ἀκούνε τόσο τρομακτικὴ κραυγὴ. Τέτοιο δυνατό πάτημα ἀλόγου!

Τὰ ποδσωπά τους παίρνουν ἀνήσυχη ἔκφρασι. Πετιῶνται ἀμεσῶς ὀρθοί. Καί μ’ ἓνα πήδημα θρῖσκονται στὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς. Κυττάζουν μὲ ἀγωνία ἔξω στὸ σκοτάδι καί στὸ κακὸ ποῦ γίνεται.

Τὰ μάτια τους ἀνοίγουν

Ὁ Γκαούρ, ἡ Ταταμπού καί ὁ Ποκοπίκο ξεκινᾶνε ἀπὸ τὸ βουνό τους μέσα στὴν μπόρα καί στὴν κοσμοχαλασιὰ ποῦ γίνεται

διάπλτα από φρίκη Τό θέαμα πού αντικρύζουν είναι τρομακτικό!

Στό μεταξύ νοιώθουν ανάμεσα' από τά πόδια τους νά ξεγλυστράη ὁ γάνος. Βγαίνει κι αὐτός τρομαγμένος στό ἀνοιγμα τῆς πέτρινης σπηλιάς. Καί κυττάζοντας μέ δέος στόν οὐρανό, ψιθυρίζει χαμένα :

— 'Αμάν, ἀδερφέ μου ! Πρώτη βολά γλέπω ἀεροπόρο τοῦ... ἱππικοῦ!

Ο ΚΡΑΓΙΑΜΠΟΥ ΜΕΛΑΓΧΟΛΕΙ

"Ας ξανανοίξουμε τά φτερά τῆς φαντασίας μας. "Ας πετάξουμε πάλι στή μακρυνή κι ἄγρια περιοχή πού βασιλεύουν ὁ Κραγιαμποῦ καί ἡ Βάντα.

Εἶναι νύκτα πιά. 'Αλλά προτοῦ ἀκόμα ξεσπάση στή Ζούγκλα ἡ φοβερή καταγίδα πού ξέρομε...

'Ο γιός τοῦ Ταρζάν κάθετα μελαγχολικός στό θρόνο τοῦ χορταρένιου παλατιοῦ του. Κάθε τόσο ἀναστενάζει. Μά λέξι δέν βγαίνει ἀπό τό στόμα του.

'Η πανέμορφη μελαψή Βάντα καταλαβαίνει τήν αἰτία τῆς στεναχώριας του :

— "Ἐχεις δίκη, καλέ μου Κραγιαμποῦ! τοῦ λέει. "Ὁταν χωρίσαμε μέ τόν πατέρα σου, φαινόταν πολύ ἄρρω-

στος. Νομίζω πώς ἔχουμε ὑποχρέωσι νά ξεκινήσουμε ἀμέσως. Νά πάμε γρήγορα στή σπηλιά του. Νά δοῦμε πώς εἶναι... Κι ἂν ἔχη τήν ἀνάγκη μας, νά τόν βοηθήσουμε!

— Ναι, ἀλλά θά πάω μόνος μου, τῆς ἀποκρίνεται ὁ Κραγιαμποῦ.

— "Ὅχι, ἀγαπημένε μου ! Θά ρθῶ κ' ἐγώ μαζί σου... Πρέπει νά ρθῶ! Δέν εἶπαμε πώς δέν θά χωρίζουμε ποτέ;

'Ὁ γιός τοῦ Ταρζάν σηκώνεται :

— "Ἔστω. 'Αλλά νά φύγουμε κρυφά! τῆς ψιθυρίζει. "Ἄν μᾶς μυριστοῦν οἱ μαῦροι θά μᾶς ἐμποδίσουν. Θά νομίσουν πώς θέλουμε νά τοὺς ἐγκαταλείψουμε. Πώς δέν θά ξαναγυρίσουμε κοντά τους...

— Τότε δέν μπορούμε νά πάρουμε τόν 'Ελέφαντα, τοῦ κάνει ἡ γέα, τό ἴδιο σιγά.

— Φυσικά, Βάντα... Θά πάμε μέ τά πόδια !

Λίγες στιγμές ἀργότερα οἱ δυο ἀγαπημένοι καί ἀγνοί σύντροφοί, προχωροῦν τρέχοντας καί πιασμένοι ἀπό τά χέρια, μέσα στό βαθύ καί ἡσυχο σκοτάδι τῆς νύκτας...

"Ἐχουν προχωρήσει ἀρκετά όταν δυνατός ἀέρας σηκώνεται. Κι ὁ οὐρανός τῆς Ζούγκλας ἀρχίζει νά γεμίξη μαύρα σύννεφα !

"Ὡσπου τέλος ἡ τρομακτική μπόρα καί καταγίδα ξεσπάει...

ΟΙ νέοι καθόλου δέν δειδιάζουν μπροστά στο κακό και στο χαλασμό που γίνεται. Συνεχίζουν την πορεία κάτω από την άτελειωτη νεροποντή και τους θανατερούς κεραυνούς που σκάζουν πάνω από τα κεφάλια τους...

— Πρέπει να φτάσουμε γρήγορα στη σπηλιά του πατέρα σου! του λέει η Βάντα. Μπορεί να κινδυνεύει. Νά ξηγή την ανάγκη μας...

Και τρέχουν! Τρέχουν! Τρέχουν!

.....

ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΜΠΟΥΜΠΑ ΧΑΝ !

Τέλος φθάνουν εκεί σε καλά χάλια. Είναι κ' οι δύο τους θρεμμένοι μέχρι το κόκκαλο.

Ο Ταρζάν — που είναι πια έντελώς καλά, χάρη στο βότανο Λοϊ - χάν — τους υποδέχεται με χαρά και λαχτάρα :

— Καλώς τα παιδιά μου ! Τ' αγαπημένα μου παιδιά !

Η Τζέιν μουρμουρίζει ψυχρά :

— Μ' αυτόν τον χαλασμό του Κόσμου, βρήκατε να ρηθίτε; Δεν νομίζω πως ήταν ή κατάλληλη ώρα για να μās κάνετε επίσκεψη...

Ο Κραγιαμπού πειράζεται απ' το λόγια της :

— Ήρθα να 'δω τον πατέρα μου, της λέει, το 'σο ψυχρά. Άνησυχούσα για την υ-

γεία του. Και δέ νομίζω πως ή πορεία μας ως εδώ ήταν διασκεδαστική... Ένας Θεός ξέρει πόσο υποφέραμε και κινδυνέψαμε, εγώ κ' η Βάντα, μέσα στην καταιγίδα! Για να σās κάνουμε την ακατάλληλη αυτή... επίσκεψη...

Ο Άρχοντας της Ζούγκλας γελάει καλόκαρδα :

— Μην την παρεξηγής. Κραγιαμπού. Η Τζέιν έχει τα νεύρα της απόψε... Υπέφερε και κουράστηκε πολύ για να μπορέση να με σώση απ' το Χάρου τα δόντια... Ύστερα είναι κι αυτός ο παληόκαιρος που την ένκνευρίζει ακόμα περισσότερο!

Στο μεταξύ έχει πλησιάσει τη Βάντα ή πυγμαία. Και της αυτοσυνησιτιάει :

— Του λόγου μου, μαμζέλ, τυγχάνω ή μελιστάλακτη Χουχού! Θάχες' άκουστά, θέβαια... Μαύρη γόησσα και μούρλια εκ γενετής, που λένε! Με συγχωρείτε κιόλας!

Κι άμέσως ρίχνοντας μία λοξή τσακίνικη ματιά στον Κραγιαμπού, προσθέτει :

— Νοστιμούλικος ό μνηστήριός σου, που κακοψόφο νάχη!

.....

"Εξω, το κακό κι ό χαλασμός του Κόσμου συνεχίζονται με την ιδίαν ένταση!

Μά να: Ξαφνικά το τρομακτικό ούρλιαχτό ξανακούγεται :

— Μπούμπα Χαάαν! Μπούμπα Χαάαν!

Ταυτόχρονα και τὸ ἴδιο φοβερό ποδοβολητό :

— Τόκ — τόκ! Τόκ — τόκ!
Τόκ — τόκ!

Ὁ Κραγιαμπού μ' ἔνα ἀπότομο πήδημα θρίσκειται στὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς.

Ὁ Ταρζάν κάνει νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ :

— Εἶναι κάτι τρομερό, παιδί μου ! Κάτι ἀπίστευτο κ' ἐξωφρενικό! Πρὶν λίγο ἔκανε — γιὰ πρώτη φορά — τὴν ἐμφάνισί του : Εἶναι ἕνας...

Μὰ δὲν χρειάζεται νὰ συνεχίσῃ τὴν περιγραφή: Ταυτόχρονα παρουσιάζεται στὸν οὐρανὸ ἕνας τεράστιος σκελετωμένος καθαλλάρης. Πάνω σ' ἕνα ὑπερφυσικά μεγάλο μαῦρο ἄλογο...

Φοράει μακρυὰ μαύρη μπερτα καὶ κουκούλα. Στὸ δεξιὸ κοκαλιάρικο χέρι του κρατᾷ ἕνα μεγάλο κι ἀστραφτερὸ σπαθί...

Τὸ ἀπαίσιο σκελετωμένο κορμί του θγάζει ἕναν παράξενο χρυσοπράσινο φωσφορισμό.

Τὸ μαῦρο ἄτι του δὲν πατάει κάτω στὴ γῆ. Καλπάζει ψηλά στὸν οὐρανὸ. Πάνω ἀπὸ τίς κορφὰς τῶν γιγάντων δέντρων. Προχωρεῖ μέσα στὴ μπόρα, στοὺς κεραυνοὺς καὶ στὸ χαλασμό τοῦ Κόσμου ποὺ γίνεται...

Καὶ νὰ πάλι : Τὸ τρομακτικὸ οὐρλιαχτὸ τοῦ καθαλλάρη ἐπαναλαμβάνει τίς δυὸ λέξεις !

— Μπούμπα χάααν! Μπούμπα χάααν!

Τὰ πέταλα τοῦ φοβεροῦ μαύρου ἀλόγου κάνουν δυνατὸ κρότο στὸ κενό. Λές καὶ κτυπάνε πάνω στὸ πιὸ σκληρὸ λιθόστρωτο!

— Τόκ — τόκ! Τόκ — τόκ!
Τόκ — τόκ !

Ὁ Κραγιαμπού, ἡ Βάντα, ὁ Ταρζάν κ' ἡ Τζέιν, τὸ κυττάζουν χαμένα...

Ὁ Χουχού τοὺς ἐξηγεῖ :
— Καλὲ γιὰ μένα θὰ κόθῃ βόλτες, τὸ χρυσό μου! Κάπου θὰ με εἶδε καὶ ζετρελλάθηκε! Ποῦ νάξερε πὼς καὶ τοῦ λόγου μου φοφῶ περὶ διὰ τοὺς ἀεροπορικοὺς... Καθαλλαρέους! Μὲ συγχωρεῖτε κιδλάς !

Ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν ψιθυρίζει σὰ νὰ παραμιλήσῃ :

— Καλὰ ἔκανα ποὺ ἦρθα ! Καὶ ὑπερφυσικὲς ἀκόμα δυνάμεις, ἄρχισαν νὰ τὰ θάζουν μὲ τὸν πατέρα μου! Ἄμα θρίσκομ' ἐδῶ, ἴσως νὰ μπορέσω νὰ τὸν βοηθήσω... Νὰ κάνω ὅ,τι μπορέσω γι' αὐτόν...

Ἡ «Μαύρη Γόησσα» ἐπιμένει :

— Καλὲ δὲν σὰς τῶπα: Περὶ διὰ τοῦ λόγου μου κάνει τᾶρκες ὁ «μικρός»! Τῶκαψα τὸ φουκαριάρικο ποὺ κακοχρόνο νάχῃ!

ΧΕΙΜΑΡΡΟΙ ΚΑΙ ΛΙΜΝΕΣ

Ἄς γυρίσουμε τώρα λίγο πίσω στὴν ἱστορία μας...

Εἶναι μεσάνυκτα...

Ὁ μυστηριώδης σκελετω-

‘Ο Ταρζάν ή Τζέιν και ή Χουχού άτεινίζουν με δέος τόν Ιπτάμενο σκελετωμένο καβαλλάρη τής νύκτας !

μένος καθαλλάρης διασχίζει τόν ούρανό καλπάζοντας πάνω στο μαύρο άτι του. Τόν δέρνει άλύπητα ή μπόρα. Περνάει άνάμεσα στους κεραυνούς.

‘Ο Γκαούρ, ή Ταταμπού και ό Ποκοπίκο, τόν παρακολουθούν άπό τό άνοιγμα τής σπηλιάς τους στην κορφή τού θεόρατου πέτρινου βουνού...

‘Η τρομακτική θέα του θάζει τούς δυό Έλληνες συντρόφους σέ μεγάλη άησυχία.

Δέν περνάνε λίγες στιγμές και ό Μπούμπα Χάν γυρίζει τό ύπερφυσικό άτι του προς

τή δύσι. Καλπάζει πάλι προς την περιοχή τού Ταρζάν...

‘Ο μελαφός γίγαντας πού φοβάται για την τύχη τού ‘Αρχοντα τής Ζούγκλας λέει στη συντρόφισσά του :

— Πρέπει νά φύγω, Ταταμπού! Θά τρέξω νά δώ τί συμβαίνει... Μπορεί νά κινδυνεύη ό «άδελφός» μου!

‘Η πανώρια μελαπή Έλλη-νίδα δέν διστάζει στιγμή.

— Ναι, Γκαούρ! Θά ‘ρθώ κ’ έγώ μαζί σου!

‘Ο Ποκοπίκο ρίχνει μιá έξεταστική ματιά στον ού-ρικό. Βλέπει τούς κεραυνούς πού τόν κάνουν νά μοιάζη μ’

ένα τεράστιο βεγγαλικό...

'Αφουγγράζεται για λίγο τη φοβερή μπόρα. Την άκουει να δέρνη αλύπητα την απέραντη σκοτεινή κι άγρια Ζουγκλα. Και σιγανοτραγουδάει φάλτσα ένα φρέσκο στιχάκι του :

Γιά δές καιρό που διάλεξε
ό... Διάλος νά μās πάρη,
τώρα που έξω οί κεραυνοί
πέφτουν με τὸ καντάρι!»

— Θα ρθῆς κ' ἐσὺ μαζί μας, Ποκοπικό; τὸν ρωτᾷ ἡ Ταταμπού.

— 'Αδύνατον! τῆς ἀποκρίνεται. "Ἐχω στείλει τὸ ἀδιάβροχό μου στὸ... Καθαριστὴ ριο!

"Ὅμως ἄλλα λέν' τὰ χεῖλια κι ἄλλα τὰ ποδάρια. Μὲ τις ἀνοικονόμητες πατοῦσες του ἀκολουθεῖ τοὺς δυὸ συντρόφους πὺ στὸ μεταξὺ ἔχουν ξεκινήσει... Κατεβαίνει κι αὐτὸς τὰ θεόρατα βράχια τοῦ πέτρινου βουνού...

.....

'Ὁ Γκαούρ, ἡ Ταταμπού κι ὁ Ποκοπικό προχωροῦν μὲ δυσκολία τῶρα μέσα στὸ κακό και στὸ χαλασμό τῆς τραγικῆς νύκτας!

'Απὸ τὸν οὐρανὸ ξεχύνονται καταρράκτες νεροῦ πάνω στὰ μισόγυμνα κορμιά τους. Τὸ χῶμα ἔχει μουσκέψει ἀφάνταστα! Ἐἶναι τῶρα μαλακὸ σὰν γιαιούρτι...

'Ὁ νᾶνος καμαρώνει γι' αὐτό :

— Ξέρεις τίποτις, κυρὰ Λουκούμω; κάνει στὴ μελαψὴ 'Ελληνίδα.

— Τί;

— Πολὺ «βαρὺς» ἄντρας τυγχάνω, ἀδερφοῦλα μου!

— Μπᾶ; Πῶς τὸ κατάλαβες;

— Δὲν γλέπεις; Σὲ κάθε θῆμα πὺ κάνω, βουλιάζω μέχρι τ' αὐτιά! Δὲν με σηκώνει ἡ φουκαριάρα ἡ γῆς!

"Ὅμως ἡ ἀτέλειωτη νεροποντὴ, ἐκτὸς ἀπὸ τις λάσπες, ἔχει δημιουργήσει κ' ἕνα σωρὸ λίμνες. Τὰ νερά τους, πολλές φορές, εἶναι θαθειά...

Οἱ τρεῖς σύντροφοι ἀναγκάζονται νὰ κολυμποῦν γιὰ νὰ τις ξεπεράσουν!

'Ὁ Ποκοπικό ἔχει ἀγανακτῆσει μ' αὐτὴ τὴν κατάστασι. Γυρίζει, σοβαρὸς - σοβαρός, στὸ μελαψὸ γίγαντα :

— Δὲν μοῦ λές, Γκαουράκο; Μπᾶς κ' ἔχεις πάνω σου καμμιά θάρκα;

— Γιατί;

— 'Αμὰν πιά! Βαρέθηκα τὰ... μπαῖν μίξ!

"Ὅμως στὴν προσπάθειά τους ν' ἀποφεύγουν τις λίμνες καὶ τοὺς χειμάρρους τῆς βροχῆς, λοξοδρομοῦν, σιγά - σιγά, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν. Καὶ χάνοντας τὴ σωστὴ κατεύθυνσι τῆς πορείας τους, παραπλανιῶνται στὴ μπόρα καὶ στὸ σκοτάδι...

Καὶ νὰ: Ξαφνικὰ νοιώθουν νὰ παρασέρνονται ἀπὸ ὀρηκτικὸ ρεῦμα νεροῦ. "Ὅ,τι κι ἂν κάνουν, εἶναι ἀδύνατο νὰ ξεφύγουν ἀπ' αὐτό...

Πρώτος ό νάνος καταλαβαίνει τό κακό πού πρόκειται νά συμβή. Καί ξεφωνίζει μέ απόγνωσι :

— 'Αδερφέ μου, καήκαμε ! Φαίνεται πως τραβάμαι γραμμή γιά τήν... καταβάθρα !

ΣΤΟ ΥΓΡΟ ΒΑΡΑΘΡΟ

Κι αλήθεια : "Όλα τά νερά τής βροχής καταλήγουν — όπως είναι φυσικό — πρòς ένα πιό χαμηλό σημείο. Χύνονται, μέ όρμη καταρράκτη, σέ μιá μεγάλη τρύπα. 'Η γή τά δέχεται, κάτω βαθειά, στά σπλάχνα τής.

Σέ μικρή απόστασι από τό άνοιγμα αυτό, ή Ταταμπού στέκεται τυχερή. Τά χέρια τής βρίσκουν τυχαία πάνω σέ κάποια ρίζα δέντρου, ξεχωματωμένη από τά νερά τής τροπικής μπόρας. 'Αρπάζεται άπ' αυτήν. Συγκρατιέται.

Τό ίδιο και ό Ποκοπικό. Αυτόσ άρπάζεται σθέλτος άπ' τό ποδάρι τής. 'Ο χείμαρρος δέν τόν παρασέρνει πιά στόν όλεθρο τής όρμής του...

Μονάχα ό Γκαούρ στέκεται άτυχος. Λίγο πιό κάτω χάσκει τό άνοιγμα τής γής. Τά μανιασμένα νερά τόν παρασέρνουν μαζί του. Χάνεται στό βάθος του...

Στή λάμψη ενός κεραυνού ή Ταταμπού και ό νάνος βλέπουν τό κακό πού γίνηκε.

'Η πανώρια 'Ελληνίδα ξεφωνίζει σπαρακτικά :

— Γκαούουουρρρ ! Γκαού-

ουουρρρ !

'Ο Ποκοπικό, πιασμένος γερά άπ' τό πόδι τής ζητάει νά τήν παρηγορήση :

— Καλά ντέ! Μήν κάνης έτσι! Θ' άδειάσουμε τό... βόθρο νά τόν βρούμε !

"Όμως ή Ταταμπού δέν άκούει τίποτα! 'Η άπελπισία και ή απόγνωσι τής έχουν σαλέψει τό λογικό!

Και νά: Παρατάει ξαφνικά τή ρίζα πού κρατιέται. 'Αφήνει τά όρμητικά νερά νά τήν παρασύρουν... 'Όσπου γρήγορα χάνεται κι αυτή στό ύγρό βάθος τής γής.

"Όμως ό νάνος προφθαίνει. Μόλις βλέπει τά σκούρα, παρατάει τό πόδι τής μελαψής γυναίκας. 'Αρπάζεται αυτόσ τώρα, από τίς ξεχωματωμένες ρίζες τού δέντρου, μουρμουρίζοντας :

— 'Αμέεε! Κοροΐδο εϊμ' έγώ; Πρίτς!

Τ' ατέλειωτα νερά τών χείμαρρων εξακολουθοΐν νά χύνονται στήν άχόρταγη αυτή τρύπα τής γής...

'Ο Ποκοπικό κρατιέται, όσο πιό γερά μπορεί από τή σωτήρια ρίζα. Ταυτόχρονα φωνάζει στοΐς δυό χαμένους συντρόφους του :

"Ε, Γκαουροταταμπούδες! "Αν δέν έχετε άκόμα πιγιή, έβγάτε έξωθεν νά σάς σώσω !

"Όμως τό μυαλό τού νάνου δέν είναι ποτέ σθηστό. Πεταεί πάντα σπιθες σάν φοφουό μέ κάρθουνα θγαλμένη στόν άέρα!

Και νά: "Υστερ' από πολ-
λές και δύσκολες προσπάθει-
ες, καταφέρνει νά σκαρφαλώ-
ση από τή ρίζα. Νά φθάση
στών κορμύ του γιγάντιου
δέντρου. Κι' απ' έκει ανεβαί-
νει, σιγά - σιγά, στά ψηλά
κλαδιά του.

Τό κορμί του άμοιρου Πο-
κοπίκο είναι μούσκεμμα. Ή
θρυλική χατζάρα του στάζει
σάν ούρά γαϊδάρου πού τόν
βγάζουν από πηγάδι...

Ό νάνος τήν κυττάζει μέ
ουμπόνια, αλλά και καμάρι:

— "Ίσα λαοφιλης «ψυχαρο-
φάγα» μου! Σφαζομανής και
σθερκοκόφτρα! τής λέει. "Αν
μού... σκουριάσης, κήκα!

Κι άμέσως στρώνεται στή
δουλειά...

ΤΟ «ΨΑΡΕΜΑ» ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ

Μέ τή χατζάρα του κόβει
τά πιό γερά και μεγάλα χορ-
τόσχοινα πού κρέμονται από
τά κλαδιά του δέντρου. Δέ-
νει τό ένα μέ τ' άλλο, αφή-
νοντας τή μιά άκρη τους νά
πέση κάτω.

Τά νερά του φοβερού χει-
μάρρου τήν παρασέρνουν ά-
μέσως. Και τό άθυσσαλέο ά-
νοιγμα τής γής καταπίνει μα-
ζι μ' αυτά και τό μακρύ μα-
τισμένο χορτόσχοινο! Χάνε-
ται κι αυτό στό θάθος του.

Ό Ποκοπίκο όλο και «άμο-
λάει καλούμπα», όπως λένε.
Άφήνει, δηλαδή, συνεχώς,
χορτόσχοινο νά παρασύρεται
στή βαθειά καταπακτή...

Τέλος, δένει γερά τήν άλ-
λη άκρη του σχοινού του σ'
ένα χοντρό κλαδί. Και ξεφω-
νίζει κατενθουσιασμένος γιά
τήν έπιπόνησί του:

— Θά σας ψαρέψω, άτιμοι!
Πού θά μου πάτε!

Όμως άμέσως τό κωμικό
του πρόσωπο κατσουφιάζει.
Μουρμουρίζει μέ άπογοήτευ-
σι:

— Νά πάρη ό Διάβολος!
Ξέχασα νά δέσω στήν άκρη
τής «πετονιάς» μου έν άγκί-
σταρι.

Και προσθέτει μέ βεβαιότη-
τα:

— Δέν ξέρω γιά τήν Τατα-
μπού, μά τόν Γκαουράκο θά
τόν έπιανα στό πι και φί.
Φτάνει νά δόλωνα τ' άγκίστρι
μού μέ... κουτόχορτο!

... ..

Πρώτος ό μελαψός γίγαν-
τας, όπως είπαμε, παρασύρε-
ται από τά νερά. Και χάνε-
ται, κάτω βαθειά, στό άχόρ-
ταγο άνοιγμα τής γής!

Όμως εύτυχώς: Στήν τρο-
μακτική πτώσι του δέν τυχαίνει
νά κτυπήση στά γύρω τοιχώ-
ματα τής καταπακτής. Δέν
παθαίνει κανένα κακό!

"Ετσι, μόλις συνέρχεται ά-
πό τήν πρώτην έντύπωσι, βλέ-
πει πώς θρίσκεται σέ μιά ά-
πέραντη ύπόγεια άφρισμένη
λίμνη... Άπό ψηλά πέφτει,
σάν καταρράκτης τό νερό
τών χειμάρρων...

Όμως νά: Δέν έχουν περά-
σει λίγες στιγμές όταν άνάμε-

σα στο θόρυβο πού κάνουν τὰ νερά, θαρρεί πώς παίρνει τ' αἰτί του σπαρακτικές φωνές.

— Γκαούουουρρρ ! Γκαούουουρρρ !

Ὁ μελαφός γίγαντας κολυμπάει στοῦ μισσοκόταδο. Προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος πού ἀκούγονται τὰ ξεφωνητά.

Οἱ ἀνταύγειες τῶν κεραυνῶν πού πέφτουν πάνω στὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς, φθάνουν, πότε - πότε, καὶ μέχρι τὸ βάθος τῆς ὑπόγειας λίμνης.

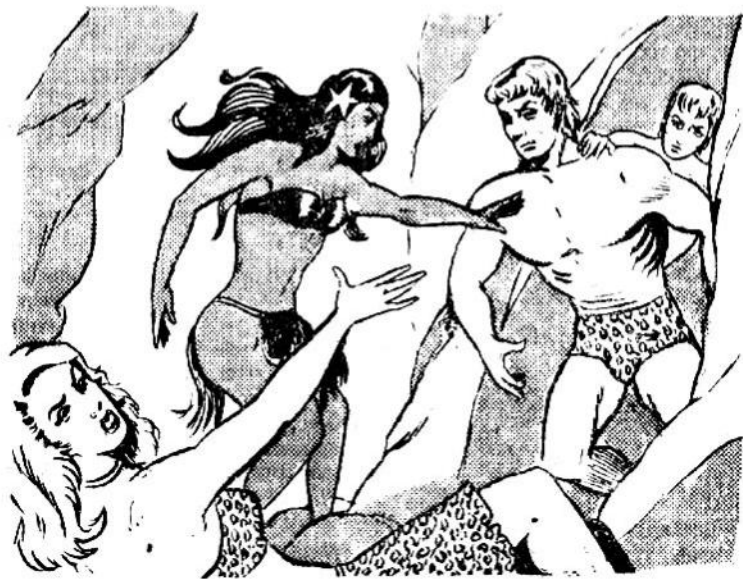
Ὁ Γκαούρ ἀντικρύζει, σὲ μιὰ στιγμή, τὴ μελαφὴ συντρόφισσά του. Τὴ βλέπει νὰ

νὰ χαροπαλεύῃ ἐκεῖ πρὸς τὸ σημεῖο πού γίνεται ἡ πτώσι τοῦ καταρράκτη. Μέσα στὴν ἀφρισμένη δίνη τοῦ νεροῦ...

Καὶ τρέχοντας μὲ λαχτάρικοντὰ τῆς τὴν τραβάει ἀπὸ τὴν ἐπικίνδυνη περιοχὴ...

Τώρα κ' οἱ δυὸ ἀγαπημένοι καὶ ἀχώριστοι σύντροφοι θρῖσκονται γιὰ πάντα φυλακισμένοι στὸ ὕγρὸ αὐτὸ θάραθρο! Καμμιά ἐλπίδα δὲν ὑπάρχει πὼς θὰ μπορέσουν ποτὲ νὰ βγοῦν στὸν ἐπάνω Κόσμο ! Ἐκεῖ θὰ πεθάνουν ἀπὸ τὴν κούρασι καὶ τὴν πείνα.

Ἄλλὰ νὰ : Στὴ λάμπη κἀ-

Ὁ Κραγιαμποῦ συγκρατεῖ τὸν μανιασμένο πατέρα του. Ἡ Βάντα μπαίνει μπροστὰ του γιὰ νὰ τὸν ἐμπροδίσῃ...

ποιου μεγάλου κοντινού κεραινοῦ, ἀντικρύζουν ξαφνικά τὴν ἀναπάντευη ὠστηρία τους :

Εἶναι ἕνα μακρὸ χορτόσχοινο. Τὸ βλέπουν νὰ παρασέρνεται ἀπὸ τὰ νερά πού πέφτουν. Νὰ κατεβαίνει, μαζί τους, κάτω !

ΣΤΗΝ ΑΓΚΑΛΙΑ ΤΗΣ ΝΕΡΟΦΙΔΑΣ

Κατάπληκτος ὁ Γκαοῦρ ἀρχίζει νὰ κολυμπᾷ γρήγορα. Φθάνει κοντὰ στὸ κρεμασμένο χορτόσχοινο. Τὸ δοκιμάζει τραβώντας το πρὸς τὰ κάτω μὲ δύναμι. . . Βρίσκει πὼς εἶναι καλὰ δεμένο κάπου ἐκεῖ ψηλά στὴ Ζούγκλα. Μὰ καὶ ἀρκετὰ γερό γιὰ νὰ ἀνθέξη στὸ βάρος τους. . .

Ἡ πανώρια Ταταμποῦ -- πού στὸ μεταξὺ ἔχει φθάσει κι αὐτὴ κοντὰ -- πιάνεται πρώτη ἀπὸ τὸ χορτόσχοινο. Κι ἀρχίζει σβέλτη νὰ σκαρφαλώνη πρὸς τὰ ἐπάνω. Πίσω της, καὶ σὲ μικρὴ ἀπόστασι, ἀνεβαίνει ὁ σύντροφός της. Τὸ χορταρένιο σχοινὶ τοὺς κρατᾷ γερά.

Ὅμως ἡ ἀνάθασι τῆς Ταταμποῦ καὶ τοῦ Γκαοῦρ ἀρχίζει γρήγορα νὰ γίνεται πολὺ δύσκολη. Τραγικὰ προβληματικὴ !

Γιατὶ τ' ἀφρισμένα νερά τοῦ καταρράκτη κτυποῦν πάνω τους. Καὶ μὲ τὴν ἀφάνταστη ὄρμη τους, τοὺς γκρεμοτσακίζουν κάτω. . .

Μὰ τὸ ἀτρόμητο ἑλληνικὸ

ζευγάρι δὲν ἀπογοητεύεται. Δὲν χάνει τὸ κουράγιο του.

Γρήγορα, κολυμπώντας, ξαναπιάνονται στὸ κρεμασμένο χορτόσχοινο. Ξαναρχίζουν πάλι νὰ σκαρφαλώνουν. . . Ὅμως μόλις φθάνουν κάτω ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα, τὰ νερά τοὺς ξανακτυπᾶνε. Τοὺς γκρεμίζουν πάλι στὴν ὑπόγεια ἀφρισμένη λίμνη.

Κι αὐτὸ γίνεται κάμποσες φορές ἀκόμα. . .

Τέλος, ὁ μελαψὸς γίγαντας βρίσκει τὸν τρόπο νὰ σώσῃ τὴν ἀγαπημένη του συντρόφισσα :

Ἄντὶ νὰ σκαρφαλῶσῃ κι αὐτός, κάνει κάτι ἄλλο: Πιάνει τὴν ἄκρη τοῦ κρεμασμένου χορτόσχοινο καὶ τὸ συγκρατεῖ κάπως λοξά. Ἔτσι πού ἡ ἐπάνω ἄκρη του νὰ μὴ βρῖσκη στὸν καταρράκτη τοῦ ἀφρισμένου νεροῦ.

— Ἀνέβα εἰς ! φωνάζει στὴν Ταταμποῦ. Ὑστερα θὰ βρῶ κάποιον τρόπο γιὰ νὰ σωθῶ κ' ἐγώ !

Ἡ «Κόρη τῆς Ζούγκλας» σκαρφαλώνει σβέλτη. Φθάνει ψηλά. Περνάει ἀπὸ τ' ἀνοιγμα τῆς τρύπας. Καὶ τέλος βγαίνει στὸν ἐπάνω Κόσμο !

Ὁ Γκαοῦρ κάνει τώρα κι ἄλλη μιὰ προσπάθεια ν' ἀνεβῇ μονάχος. Ὅμως αὐτὴ τὴ φορά στέκεται ἀκόμα πῶς αὐτοχὸς ἀπ' ὅλες τὶς προηγούμενες :

Μιά τεράστια κρύα καὶ γλυστερὴ νεροφίδα, τυλίγεται ξαφνικά στὴ μέση του. Ζητάει νὰ τὸν παρασύρῃ στὸ

θυθό της ύπόγειας κολασμένης λίμνης.

Ο άμοιρος γίγαντας βλέπει τώρα τὸ Χάρο μὲ τὰ μάτια! Ἀπὸ τὰ στήθια του θγάζει μιὰ ἀπεγνωσμένη κραυγή. Σάν στερνὸ ἀποχαιρετισμὸ στὴν πολυαγαπημένη του συντρόφισσα :

— Ταταμπούου ! Ταταμπούου !

Τὸ κορμί του, ἀπὸ τὴ μέση καὶ κάτω, ἔχει, ἀλλοίμονο, μελανιάσει. Τὸ σφιξίμο τῆς φοβερῆς νεροφίδας εἶναι τρομακτικό !

Τὰ χέρια τοῦ Γκαούρ ἀρχίζουν νὰ παραλύουν. Γρήγορα θ' ἀναγκαστῆ νὰ παρατήρησῃ τὸ χορτόσχοινο. Νὰ βουλιάξῃ γιὰ πάντα στὰ νερά !

Ὁμοῦς ἡ ἀτρόμητη Ἑλληνίδα, ἀπὸ ψηλά, ἔχει ἀκούσει τὴν ἀπεγνωσμένη κραυγὴ τοῦ συντρόφου της. Χωρὶς καθόλου νὰ διστάσῃ κατεβαίνει ἀπὸ τὸ χορτόσχοινο. Καὶ ξαναφθάνοντας κάτω στὴν ὑπόγεια λίμνη, βλέπει τὴν τραγικὴ θέσι τοῦ Γκαούρ.

Ἔτσι, τραβάει μὲ θιάσι τὸ κοφτερὸ μαχαίρι της. Κόβει στὴ μέση τὴ γιγάντια νεροφίδα !

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ἔχει σωθῆ κι αὐτὴ τὴ φορὰ ἀπὸ βέβαιο καὶ φρικτὸ θάνατο !

Οἱ δύο τους τώρα, μὲ μιὰ τελευταία ἀπεγνωσμένη καὶ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια, κατὰφέρνουν τέλος νὰ θγοῦν ἐπάνω! Βρίσκονται ὁμοῦς σὲ κακὰ χάλια !

Ὁ Ποκοπικό, πάνω ἀπὸ τὰ

ψηλά κλαδιὰ τοῦ δέντρου, τοὺς κοροϊδεύει :

— Πολὺ σὰς γουστάρω, ἀδερφέ μου! Σάν θρεμμένες... κουρελουδες καταντήσατε ! Νάχα δυὸ μανταλάκια θὰ σὰς ἀπλώνα νά... στεγνώσετε !

.....

Σὲ λίγο καὶ οἱ τρεῖς σύντροφοι καταφέρνουν νὰ θγοῦν ἀπὸ τοὺς ἐπικίνδυνους χειμάρρους. Καὶ συνεχίζουν τὴν πορεία πού ἡ τραγικὴ αὐτὴ περιπέτεια τοὺς εἶχε διακόψει. Τρέχουν πρὸς τὴ σπηλιά τοῦ Ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας !

Ἡ τρομακτικὴ καταγίδα καὶ νεροποντὴ συνεχίζεται !

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΝΥΚΤΑΣ

Καὶ φθάνουν ἐκεῖ μετὰ τὶς ἐμφανίσεις στὸν φλογισμένον οὐρανὸ τοῦ τρομακτικοῦ σκελετωμένου καβαλλάρη.

Ἡ Ταταμποῦ κι ὁ Γκαούρ ξαναβλέπουν μὲ χαρὰ τὸν Κραγιαμποῦ καὶ τὴ Βάντα. Τοὺς ἀγκαλιάζουν μὲ λαχτήρα. Τοὺς φιλοῦνε μὲ ἀγάπη :

— Καλὰ κάνατε κ' ἤρθατε, παιδιά. Εἶναι πολὺ καλύτερα νὰ θρισκόμαστε, σὲ τέτοιους κινδύνους, ὅλοι μαζί !

Ἡ Χουχοῦ ζηλεύει ἀφάνταστα κάθε φορὰ πού βλέπει ἄλλους νὰ φιλιῶνται. Ἔτσι, καὶ μ' ἕνα πήδημα θρίσκει κοντὰ στὸν Ποκοπικό. Τὸν σφίγγει στὴ μέγγαινῃ τῆς

ἀγκαλιάς της. Καί τοῦ σκάει ἕνα μακρὸ ρουρτο κινηματογραφικὸ φιλή. "Ἐνα φιλή πού τελειώνοντας ἔκανε ὅπως τραβᾷει κανεῖς καί ξεκολλάει μιὰ βεντούζα ἀπὸ παχουλή ράχι :

— Χλούπ! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Κι ἀμέσως πετάει τὸ νᾶνο κάτω, σάν κάτι ἄχρηστο πιά. "Ὅπως πετάει ἕνας μπεκρῆς τὴν ἄδεια μπουκάλια ἀφοῦ ρουφήξει τὸ περιεχόμενό της.

Ὁ νᾶνος μурμουριζει :

— Ἄμᾶν φιλάρα, ἀδερφέ μου! Ἄλλη μιὰ τέτοια νὰ φάω καί θά σφιξῶ σάν... ξερολούκουμο!

Ὁ Ταρζάν, ἡ Τζέιν, ὁ γιόσ τους ὁ Κραγιαμπού, ὁ Γκαούρ, ἡ Ταταμπού καί ἡ θετή τους κόρη Βάντα, μαζεύονται τῶρα στὸ βᾶθος τῆς σπηλιάς.

Κάπου σὲ μιὰ γωνιά ξαπλώνουν καί ἡ Χουχού μὲ τὸν Ποκοπίκο...

Ἡ καταιγίδα καί ἡ νεροποντὴ συνεχίζονται. Τὰ οὐρλιαχτὰ τοῦ σκελετωμένου μαύρου καθαλλάρη ἐξακολουθοῦν ν' ἀκούγονται. Μαζὶ μὲ τοὺς ἔκκωφαντικὸς κρότους τῶν ἀτέλειωτων κεραυνῶν!

— Τί μπορεῖ νὰ εἶναι αὐτὸ τὸ φάντασμα τῆς Νύχτας; ρωτᾷει μὲ τρόμο καί φρίκη ἡ Τζέιν.

— Ὅ, τι ἄλλο, ἐκτός ἀπὸ φάντασμα! μурμουριζει συλλογισμένος ὁ Ταρζάν. Γιατὶ φαντάσματα δὲν ὑπάρχουν!

— Κι' ὅμως! συμπληρώνει ἡ Ταταμπού. Νομίζω πῶς ὅ-

λοι εἶδαμε μὲ τὰ μάτια μας ἕναν τεράστιο σκελετωμένο βρυκόλακα πάνω σὲ ὑπερφυσικὸ ἄλογο, νὰ καλπάζη ψηλά στὸν οὐρανὸ! "Ἄν αὐτὸ δὲν εἶναι φάντασμα, Ταρζάν, τότε τί εἶναι;

— Τσαλαπετεινός! πετιέται ὁ Ποκοπίκο.

— Μπᾶ πού κακοφρονάχης, χρυσό μου! τοῦ κάνει σιγὰ ἡ Χουχού. Καλὲ ἔν τὸσω τραγικὰ στιγμᾶι, ἐπιτρέπονται τοιαῦτα ἀστειώδη χορατὰ; Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας.

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας δὲν ἀποκρίνεται στὴν ἐρώτησι τῆς Ταταμπού. Κι αὐτὸς δὲν μπορεῖ νὰ φανταστῆ τί εἶναι τὸ ὑπερφυσικὸ δημιούργημα πού παρουσιάστηκε κι ἀλωνίζει, αὐτῆ τῆ νύκτα, τὸν φλογισμένον οὐρανὸ τῆς Ζούγκλας.

Ὁ Κραγιαμπού κουνάει μὲ ἀπογοήτευσι τὸ κεφάλι τοῦ :

— Κ' ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω, Πατέρα, τί σημαίνει αὐτὴ ἡ ἐμφάνισι τοῦ Βρυκόλακα στὸν οὐρανὸ μας!... Πάντως, πολὺ φοβᾶμαι, πῶς εἶναι κακὸ σημάδι... Ἴσως κανένας κακοὺργος λευκὸς ἐπιστήμονας πάλι νὰ ἦρθε ἀπὸ τῆ...

Ὁ Ταρζάν τὸν διακόπτει:

— Ὅχι, παιδί μου!... Ὁ «κακοὺργοι λευκοὶ ἐπιστήμονες» μεταχειρίζονται ρομπότ, ἑλικόπτερα, ἀεροπλᾶνα καί πυραύλους!... Ὁ σκελετωμένος Καθαλλάρης δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι κατασκευάσμα

δικό τους. Ούτε καν του μακρυνού πολιτισμένου κόσμου!

— Τότε; κάνει άπορώντας ο Νέος.

— Δεν ξέρω! μουρμουρίζει ο πατέρας του.

Ο ΣΚΕΛΕΤΩΜΕΝΟΣ ΚΑΒΑΛΛΑΡΗΣ

Ο Γκαούρ που παρακολουθούσε σιωπηλός τη συζήτηση, λέει κι αυτός τώρα:

— Δεν είναι η πρώτη φορά. έδω στη Ζούγκλα, που αντικρύζουμε τέτοια υπερφυσικά διντα! Εύτυχως που τούτος ο σκελετωμένος καθαλλάρης άπόψε, δεν δείχνει καμμία διάθεση να μās κάνει κακό!

Ο Ποκοπίκο τόν δικαιολογεί:

Μη τόν παρεξηγείτε τόν φουκαριάρη. Είναι που φοβάται... έμένα και τη χατζάρα μου! Άλλοιως θα σās είχε κρεμάσει στη σέλα του σαν φούντες!

Τελευταία η πανέμορφη και πανέξυπνη Βάντα δίνει τη γνώμη της:

— "Ίσως κι αυτή τη φορά, ο σκελετωμένος καθαλλάρης που τριγυρίζει στον ουρανό να είναι δημιούργημα του μονόφθαλμου Μάγου Νάχρα — Ντού. Ίσως να είναι κι αυτός ο ίδιος μεταμορφωμένος!

— Άδύνατον! κάνει ο νάνος.

— Γιατί καλέ; τόν ρωτάει η Χουχού.

— Καθότι ο Ναχραντούκος βρίσκεται κατάκοιτος και κλινήρης λόγω οξέων ρευμα-

τισμών! Άλλη όρεξι δεν είχε, τó λοιπόν, να κάνει κουρσες με τ' άλλωγατο!

Και νά: Δεν έχει, ο Ποκοπίκο προφθάσει να τελειώσει τά λόγια του, όταν ο ίπτάμενος θρυκόλακας άκούγεται να ούρλιάζει πολύ πιό χαμηλά τώρα. Σχεδόν πάνω από τη σπηλιά τους:

— Κατάρα και ανάθεμα στον Ταρζάν και στον Γκαούρ! Μέχρι τήν αύγη κανέναν τους δεν θα ζή! Τά πεινασμένα όρνια θα σπαράξουνε τó θρωμερά κουφάρια τους. Ή Ζούγκλα μου θα καθάριση, μιά για πάντα, άπ' αυτούς!

Ο Ποκοπίκο ρωτάει τη Χουχού.

— Μπας και σου βρίσκεται καμμία σκάλα, μωρή Μαυζέλ;

— Τί να τήν κάνης, καλέ; — Ν' άνέβω να τόν... σφάξω!

Και προσθέτει με θυμό:

— Κι αυτόνε και τó άλλωγατό του!

Ο Γκαούρ κ' οί άλλοι έχουν μαρμαρώσει από κατάπληξη!

Ποιός νάναι αυτός ο μυστηριώδης έχθρός που παρουσιάστηκε στην περιοχή τους; Και γιατί μισεί τόσο τους δύο γίγαντες; Γιατί ζητάει να τους έξοντώση;

Ή μελιστάλακτη Χουχού γνωματεύει σοβαρή - σοβαρή:

— Καλέ ξέρετε γιατίς θα θέλη να σās ξεμπερδέψη, άφεντάδες μου;

— Γιατί, μωρή Βεντέττα; ρωτάει ο Ποκοπίκο.

Ο διαβολομεμένος Ποκοπίκο θέλει, καλά και σώνει, νά διαβάση τὸ βιβλίον τῆς «Μαύρης Σοφίας».

— Για νά μείνω ἀπροστάτευτη καὶ νά ρθῆ νά μέ... ἀπηγάγη στά καπούλια τοῦ ἀλογάτου του. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Κ' ἐνῶ ὁ νάνος τῆς σερβίστον παχουλὸ τῆς σβέρκο, ἔρει μιὰ ἀεροδυναμικὴ στρίκκα κείνη προσθέτει :

— Καλ' ἐγὼ τὸ ξέρω : Ἄπο «κλοπὴ» θὰ πάω!

Ο ΓΚΑΟΥΡ... ΦΟΒΑΤΑΙ!

Ἡ Τζέιν φαίνεται πολὺ ἀνήσυχη. Ποῖος ξέρει τί κακὲς ὑποψίες ἔχουν περάσει ἀπ' τὸ μυαλό τῆς. Ἔτσι, σὲ μιὰ στιγμή λέει στοὺς δυὸ γίγαντες:

— Νομίζω πὺς τὸ καλύτερο πὺ ἔχουμε νά κάνουμε εἶναι νά φύγουμε αἰμέσως ἀπὸ τὴ σπηλιά... Νά πῶμε νά κρυφτοῦμε κάπου ἄλλου. Μακρὰ ἀπ' ἐδῶ!

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας παραξενεύεται :

— Γιατί ἀνήσυχης, Τζέιν ; Ἐσὺ δὲν κινδυνεύεις. Ὁ σκελετωμένος καθολάρης μονάχα γιὰ μένα καὶ γιὰ τὸν Γκαοὺρ ἰλήσει. Ἐμεῖς οἱ δυὸ δὲν θὰ ζοῦμε ὡς τὸ πρῶτ. Γιὰ σένα καὶ τὴν Ταταμποῦ δὲν εἶπε τίποτα!

Ἡ συντρόφισσά του κάτι πάει νά πῆ, μὰ μετανοῖνει.

Δέν ἀποκρίνεται...

"Όμως καί ὁ μελαψός νιγαντας φαίνεται πῶς συμφωνεῖ μαζί της :

— Ναί, Ταρζάν! Κ' ἐγώ νομίζω πῶς πρέπει νά φύγουμε ἀμέσως... "Ας μὴ λογαριάσουμε οὔτε τὴν μπόρα, οὔτε τοὺς κεραυνούς...

— Γιατί; ρωτᾶει ψυχρά ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας. Φοβήθηκες κ' ἐσὺ Γκαούρ;

— Ναί, φοβάμαι! τοῖ ἀποκρίνεται. Φοβάμαι γιὰ τὶς γυναικὲς. "Αν ὁ μυστηριώδης αὐτὸς θρυκόλακας καταφέρει νά μᾶς σκοτώσῃ, τότε ἡ Τζέιν κ' ἡ Ταταμπού θά γίνουν εὐ-

κολη λεία του. Ὁ Θεὸς ξέρει πῶς θά τὶς μεταχειρισθῇ. Πῶς θά τὶς κακοποιήσῃ. Τὶ θάσῃ καὶ μαρτύρια θά περάσουν στὰ χέρια του. Καὶ τί φρικτὸ θάνατο θά βροῦνε στὸ τέλος... "Ας φύγουμε λοιπόν... Κάπου θά μπορέσουμε νά κρυφτοῦμε γιὰ νά μὴ μᾶς βρῆ...

Τὸ πρόσωπο τοῦ Ταρζάν ἔχει σκοτεινιασῆ :

— Φοβάσαι Γκαούρ ! τοῦ λέει μὲ περιφρόνησι. Φοβάσαι καὶ ντρέπομαι γιὰ λογαριασμό σου!

"Αμέσως προσθέτει :

— "Εγὼ δὲν ἔχω συνηθίσει

Ὁ μυστηριώδης σκελετωμένος καβαλλαρὴς σκορπιζέει κάτω ἀμέτρητες φλογισμένες μικρὲς μπάλλες !

νά υποχωρῶ μπροστά στήν ἐπίθεσι κανενός! Ὅποιος, λοιπόν, ἀπό σᾶς φοβάται, εἶναι λεύθερος νά φύγη. Νά ξεκουμπιστῆ ἀπό τήν περήφανη σπηλιά μου! Ἐξω λοιπόν οἱ δειλοὶ κ' οἱ ἀνδρῶν!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας δαγκώνει τὰ χεῖλια του γιά νά μὴν ἀποκριθῆ στά τόσο προκλητικὰ λόγια τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Ὁ Ποκοπικό προχωρεῖ γιά τὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιάς, μωρ μουρίζοντας :

— Τοῦ λόγου μου, μάγκες, οὔτε φοβάμαι, οὔτε με παγαίνει «νά»!

— Τότες γιατί φεύγει καλέ; τὸν ρωτᾷει ἡ Χουχού.

— Δὲν φεύγω. Ἀπλῶς... στρίβω ἀλά Γαλλικὰ!

Καὶ βγαίνοντας ἔξω, χάνεται τρέχοντας στήν καταγίδα καὶ στήν κοσμοχαλασιά πού γίνεται!

Ἡ πυγμαία τοῦ φωνάζει με ἀπόγνωσι :

— Καλέ πού μ' ἀφήνεις, πού κακοφορονάχης, χρυσο μου! Θά με ἀπηγάγη ὁ καθάλλάρης τοῦ ἀλογάτου καὶ θά... κλαῖς!

Ο ΤΑΡΖΑΝ ΕΞΑΓΓΡΙΩΝΕΤΑΙ

Σχεδὸν ἀμέσως ὁ Γκαοῦρ — πού εἶχε δεχθῆ σιωπηλὸς τὴ φοβερὴ προσβολὴ τοῦ Ταρζάν — τραβάει ἀπὸ τὸ μπράτσο τὴ μελαψὴ συντρόφισσά του :

— Πᾶμε Ταταμπού! Καιρὸς εἶναι νά γυρίσουμε κ' ἐμεῖς

στὸ βουνό μας.

— Μὰ ἡ καταγίδα κ' ἡ νεροποντὴ δὲν σταμάτησαν ἀκόμα! τοῦ κάνει ἐκεῖνη.

— Δὲν πειράζει, καλὴ μου φίλη! τῆς ἀποκρίνεται. Οὔτε ἡ πρώτη, οὔτε ἡ τελευταία φορὰ θάναι πού θά θραχοῦμε!

— Καλέ εἶναι κ' οἱ κερανοί, με συγχωρεῖτε κιδλάς! μουρμουρίζει ἡ Χουχού. Ἀπ' αὐτοὺς πῶς θά γλυτώσετε; Νάχατε καὶ καμμιὰ... ὀμπρέλλα τοῦλάχιστον;

Οἱ δυὸ μελαψοὶ σύντροφοι προχωροῦν στὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιάς. Βγαίνουν ἔξω στὴ μπόρα καὶ στήν κοσμοχαλασιά! Χάνονται στὸ τρομακτικὸ σκοτάδι, με κατεῦθουνι πρὸς τὴν ἀνατολή!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας λέξι δὲν θγάζει ἀπὸ τὰ χεῖλια του...

— Καὶ νά σέ σκότωνε, ὁ Γκαοῦρ δίκηο θά εἶχε! τοῦ κάνει ἡ συντρόφισσά του. Φοβερὸς ἦταν οἱ προσβολὲς πού τοῦκανε! Μόνον οἱ «ἀνδρῶν» προσβάλουν ἔτσι τοὺς «γεναίους»... Φεύγω, λοιπόν, κ' ἐγώ. Θά τρέξω νά συναντήσω τὸν Γκαοῦρ καὶ τὴν Ταταμπού. Καλύτερα νά θρῶ τὸ θάνατο ἔξω στὸν λεύθερο ἀέρα, παρά ἐδῶ, κλεισμένη στὴ σπηλιά σου!

Ὁ Κραγιαμπού τὴν συκρατεῖ ἀπ' τὸ χέρι :

— Δὲν εἶναι σωστὸ μητέρα! Ἡ θέσι μου εἶναι ἐδῶ. Ἐδῶ κοντά σου!

Ὁ Ταρζάν τὴ φοβερίζει :

— Ἄν θγῆς τώρα ἀπὸ τὴ

σηλιά, δὲν θὰ ξαναμπῆς πο-
τὲ πιά μέσα σ' αὐτήν!

Ἡ Τζέιν ρίχνει στὸ σύντρο-
φὸ τῆς ματιά γεμάτη θυμὸ :
— Ἐκβιασμοὺς δὲν δέχο-
χομαι, τοῦ λέει.

Καὶ προσθέτει μὲ φαρμακε-
ρῆ εἰρωνεία.

— Ἀλλὰ μὴν ἀνησυχῆς, φί-
λε μου : Δὲν θὰ φύγω. Ξέρω
πόσο φοβάσαι νὰ μείνης...
μόνος σου !

Ἐξω φρενῶν ὁ Ταρζάν τῆς
δίνει μιὰ δυνατὴ σπρωξιά. Τῆ
σωριάζει κάτω μὲ βαρὺ γδοῦ-
πο :

— Φίδι φαρμακερό ! μουγ-
γρίζει μὲ λύσσα. Καὶ φέρνον-
τας πρὸς τὰ πίσω τὸ δεξί του
πόδι ἐτοιμάζεται νὰ τῆς δώσει
μιὰ ἀπάνθρωπη κλωτσιά !

Ὁ Κραγιαμποῦ τὸν συγ-
κρατεῖ. Ἐνῶ ἡ Βάντα μπαίνει
μπροστά του :

— Μὴ Πατέρα! τοῦ κάνει ἡ
μελαψὴ Κόρη. Συχώρεσε μιὰ
ἀδύναμη γυναίκα πού παρα-
φέρθηκε...

Ὅμως ὁ μανιασμένος Ἄρ-
χοντας τῆς Ζούγκλας δὲν ἀ-
κούει τίποτα. Ἀρπάζει τὴ
Τζέιν — πού στὸ μεταξύ ἔχει
σηκωθῆ — καὶ μὲ μιὰ θάναυ-
ση σπρωξιά, τὴν πετάει ἔξω
ἀπὸ τ' ἄνοιγμα τῆς σηλιάς
του.

Ὁ Κραγιαμποῦ κ' ἡ Βάν-
τα τρέχουν ἀνήσυχοι ξωπίσω
τῆς.

Μὰ νά : Τὴν ἴδια στιγμή
κάτι ἀφάνταστα τρομερὸ ἀρ-
χίζει νὰ γίνεται...

ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΝΑΧΡΑ ΝΤΟΥ

Ὅμως ἄς διακόψουμε γιὰ
λίγο τὴν ἀφήγησι τῆς πρα-
γματικῆς αὐτῆς ἱστορίας μας.
Κι' ἄς τρέξουμε νὰ προλά-
θουμε τὸν Ποκοπίκο.

Τὸν εἶχαμε ἰδεῖ — ὅπως θυ-
μόσατε — νὰ φεύγη δυσаре-
στημένος ἀπὸ τὴ σηλιά τοῦ
Ταρζάν. Νὰ χάνεται ἔξω στὸ
σκοτάδι, στὴν καταιγίδα καὶ
στὴν κοσμοχαλασιά!...

Καὶ νάτος : Τρέχει ἀλαφια-
σμένος μὲ κατεύθυνσι πρὸς τὸ
νοτιά. Εἶναι μούσκεμμα στὸν
ἰδρῶτα καὶ στὴ βροχή!...

Ἐτοὶ φθάνει στὰ γνάριμά
μας χαλάσματα τοῦ Ἀρχαίου
Ναοῦ. Σταματᾶ ἐκεῖ μπρο-
στά στὸ ἄνοιγμα τῆς θαθείας
καταπακτῆς τοῦ μονόφθαλμου
Μάγου Νάχρα Ντου.

Ἡ μπόρα καὶ οἱ κεραυνοὶ
συνεχίζονται.

Ὁ διαθολεμένος νᾶνος πα-
ραμερίζει μὲ δυσκολία τὴν
πλατεία πέτρα πού σκεπάζει
τὴ φρικτὴ κατακόμβη τοῦ
παντοδύναμου Μάγου, μούρ-
μουρίζοντας :

— Μονάχα ἐσύ θὰ μπορέ-
σης νὰ μᾶς βοηθήσης καὶ νὰ
μᾶς σώσης, μπάριμπα Κύκλω-
πα. Μονάχα ἐσύ θὰ καταφέ-
σης νὰ μᾶς βοηθήσης καὶ νὰ
τούμενο Μπρουκόλαξ πού κό-
βει βόλτες πάνω ἀπὸ τὴ ση-
λιά τοῦ Μεγαλειότατου!...

Καὶ κατεβαίνοντας μερικὰ
χωματένια σκαλοπάτια, ξανα-
τραβάει καὶ κλείνει τὸ ἄνοι-
γμα τῆς καταπακτῆς.

“Υστερα συνεχίζει την κατάσταση του στο βαθύ σκοτάδι, ξαναμουρμουρίζοντας :

— “Αν κοιμάσαι, Ναχραντούκο μου θά σέ ξυπνήσω. Καθότι ό πολός ύπνος...μπουν ταλεύει τόν άνθρωπο!

Καί νά : Κάποτε τελειώνουν τ' άτέλειωτα χωματένια σκαλοπάτια. Κι' ό Ποκοπίκο φθάνει στό φρικτό και μακάθριο κελλί του τερατόμορφου Μάγου.

Όλόκληρο τό δάπεδο είναι στρωμένο με άνθρωπίνα κόκκαλα και νεκροκεφαλές. Στά χωματένια τοιχώματα της κατακόμβης βρίσκονται φαρμακεροί σκροπιοί, κουκουβάγιες, νυχτερίδες, φίδια. “Όλα θαλασσωμένα, μά πού φαίνονται σάν ζωντανά...

Δεξιά κι' άριστερά τά μαγικά σύνεργα του Νάχρα Ντού.

“Όμως ό άπαίσιος μονόφθαλμος Μάγος δέν βρίσκεται' έκεϊ...

“Ό νάνος άντικρύζει με δέος μιά τερατόμορφη και σκελετωμένη μαύρη γρηά. Μοιάζει σάν κακιά στρίγγλα. Σάν φρικτός θηλυκός βρυκόλακας!...

“Η μέγαιρα αυτή πετιέται άάμέσως όρθη κι' άγριεμένη. Καί δείχνοντας στό νάνο τά σουβλερά της μαύρα δόντια και τά νύχια της, μουγγρίζει με μίσος και κακία :

— Τί ζητάς έδω, τιποτένιο ποντίκι; Γκρεμοτακίσου γρηγορα πριν ρουφήξω τό αίμα σου!...

“Ό Ποκοπίκο παρ' όλο πού

νοιώθει τό τομαρένιο παντελονάκι πού φοράει, νά... ύγραίνεται άπ' την τρομάρα του, κάνει ψεύτικο κουράγιο. Τής άποκρίνεται :

— Πρώτον, κυρά Κοκκαλου, του λόγου μου δέν τυγχάνω «τιποτένιος πόντιξ» άλλα “Αντρακλας δυσθεόρατος μοθόρος και άνοιχτόκαρδος». Καί δεύτερον κάνε γρηγοριστά «πατερημά» σου καθότι έχω την εύχαρίστησι νά σέ σφάξω!...

Και τραβώντας τη θρυλική σκουριασμένη χατζάρα του, τη σηκώνει, έτοιμος νά την κατεβάση πάνω στό άσπρόμαλλο κεφάλι της.

“Όμως νά: “Η έξαγριωμένη γρηά στρίγγλα γίνεται άμέσως άρνάκι. “Η σιδερένια λάμα της χατζάρας, τη φοβίζει άφάνταστα. Γονατίζει μπροστά του.

— Μή, καλό μου παιδί! φωνάζει παρακλητικά. Μή μου κόψης τό κεφάλι και θά σου κάνω όποια χάρι μου ζητήσης!...

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΚΡΑΟΥΜΠΑ!

“Ό νάνος τη ρωτάει άγέρωχα :

— Πού είναι ό Ναχραντούκος;

— “Έχει θγή έξω! του άποκρίνεται. Δέν μου είπε πού πάει. Ποτέ δέν μου λέει πού πηγαίνει. “Εγώ είμαι μιά σκλάβα του. Μιά πιστή του σκλάβα πού τόν ύπηρετώ!

Και οι πέντε σύντροφοι προσπαθούν ν' ανασηκώσουν τη μεγάλη βαριά πέτρα...

Ο Ποκοπίκο παραξευεύεται :

— Καί θγήκε έξω, γέρος άνθρωπος, μ' αυτή τή νεροποντή και την κοσμοχαλασιά; τήν ξαναρωτάει.

— Ναί! μουρμουρίζει εκείνη.

— Πήρε μαζί του τούλάχι στον καμμιά... όμπρέλλα;

Ή τερατόμορφη γρηά του άποκρίνεται :

— Πήρε μαζί του τό φτερωτό του μαύρο Άλογο!

— Πώς;! κάνει χαμένα ό νάνος.

— Ναί, παιδί μου! Καθάλλα σ' αυτό τό ότι θά μπορή

νά πετάη πάνω από τά σύννεφα. Έτσι δέν θά θρέχεται!...

Ο Ποκοπίκο έχει μένει άκίνητος σαν άγαλμα.

— Ωστε αυτός είναι ό πετούμενος Μπρουκόλαξ! σουλογιέται.

Και στίθει τήν κεφάλα του σαν λεμονόκουπα για νά κατεβάση καμμιά ιδέα σωτηρίας.

— Τώρα τί γίνεται; άναρωτιέται. Του λόγου μου ήρθα στόν μπάρμπα - Μονοχομμάτη για νά μάς σώση από τόν «Λεγάμενο», κι' αυτός τυγχάνει ό καθεαυτού «Λεγάμενος». Πολύ τόν γουστάρω, άδερφέ

μου!

Ἄμέσως προχωρεῖ πρὸς τὴ δεξιὰ γωνιὰ τῆς φρικτῆς κατακόμβης. Ἐκεῖ πού πάνω σ' ἓνα χαμηλὸ σκαμνί, φτιαγμένο ἀπὸ ἀνθρώπινα κόκκαλα, θρῖσκεται ἓνα παλιὸ καὶ σκοροφανωμένο χοντρὸ βιβλίο. Τὰ φύλλα του εἶναι ἀπὸ κατεργασμένα τομάρια μικρῶν ζαρκαδιῶν...

Ὁ νᾶνος ἔχει ἀκούσει πὼς ὁ Νάχρα Ντού, μέσα σ' αὐτὸ τὸ βιβλίο μελετοῦσε καὶ μάθαινε δλα τὰ θότανα καὶ τὰ μαγικά του! Ἦταν τὸ βιβλίο τῆς «Μαύρης Σοφίας»! Ποῦ ὅπως λέγαν, τὸ εἶχε — πρὶν ἀπὸ χιλιάδες χρόνια — γράψει μὲ τὸ ἴδιο του τὸ χέρι, ὁ παντοδύναμος θεὸς Κράουμπα!...

Ἡ τερατόμορφη στρίγγλα βλέποντας τὸ νᾶνο νὰ προχωρῆ πρὸς τὸ ἱερὸ βιβλίο τοῦ μάγου Ἀφέντη τῆς, ἀγριεῦει πᾶσι. Πετιέται ὀρθή, τρέχει πίσω του καὶ τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ λαιμὸ.

— Μὴ σκῦλε! οὐρλιάζει. Μακριὰ τὰ θρωμερά σου χέρια ἀπὸ τὸ βιβλίο! Ὁ θεὸς Κράουμπα θὰ ρίξει τὴ «Φωτιά τ' Οὐρανοῦ» στὸ κεφάλι σου! Θὰ σὲ κἀνη στάχτη!

Ὁ Ποκοπικό ὑποχωρεῖ, ἐνῶ τὰ μεγάλα γουρλωμένα μάτια του φωτίζονται ἀπὸ μιὰ παράξενη λάμψη.

— Ἐν τάξει! τῆς λέει. Δί-κιο ἔχεις! Τὸ βιβλίο αὐτὸ εἶναι ἱερῶδες. Καὶ κατηραμένος ὅστις ἀκουμπῆ τὰς θρωμεράς του χεῖρας ἐπάνωθ' ἐν του!...

Ἡ σκελετωμένη γρηὰ ἤσου-

χάζει. Καὶ παρατώντας τὸ λαιμὸ τοῦ νᾶνου, μουρμουρίζει :

— "Ἄμ γι' αὐτὸ τὸ παλιό-βιβλίο μ' ἀφήνει ἔδω ὁ Ἀφέντης. Αὐτὸ μονάχα θέλει νὰ τοῦ φυλάω καὶ νὰ τοῦ προσέχω! Θὰ μὲ κάψῃ ζωντανή ἂν μάθῃ πὼς ἀφησα κάποιον νὰ τ' ἀνγίξῃ!

Ὁ Ποκοπικό τὴν κυττάζει μὲ συμπόνια:

— Μὴ μοῦ στεναχωρεῦσαι, γρηὰ Μούργα! Κάτ' οὐδὲν λόγο θ' ἀφήσω τοῦ λόγου μου νὰ σὲ ψήσῃ ζωντανή. Καθότι...

Καὶ τραβῶντας ἀπότομα τὴ χατζάρα, τῆς δίνει ξαφνικὰ δυνατὸ κτύπημα στὸ κεφάλι :

— Χράπ!

Κι' ἀποτελειώνει τὴ φράσι του :

— Καθότι θὰ προλάβω νὰ σὲ σφάξω τοῦ λόγου μου!

Ἡ μαύρη στρίγγλα σωριάζεται κάτω ἀναίσθητη.

— Τώρα θὰ κάτσης φρόνιμη! ψιθυρίζει ὁ νᾶνος.

Καὶ προχωρῶντας, λεύθερος πιά, φθάνει στὸ παλιὸ πρωτόγονο βιβλίο.

Τέλος, κάθεται πάνω σὲ μιὰ μεγάλη νεκροκεφαλὴ. Κι' ἀρχίζει νὰ τὸ ξεφυλλίξῃ μουρμουρίζοντας :

— Ἐννοια σου, μάρμπα - Μοναχομάτη, καὶ θὰ θρῶ αὐτὸ πού θέλω. Ὅποτε ἀπαξ κι' ἀνακαλύψω τὸ ἀντιφάρμακο... κλάφ'τα Χαράλαμπε!

Καὶ σιγανotraγουδάει ρω-

μαντικά και φάλτσα Ξνα φρέσκο-φρέσκο στιχάκι του:

«Νά ξέρης, Ναχραντούκο μου,
γενναίο παλικάρι,
πώς φτάν' ή ώρα κ' ή στιγμή
π'... διάλογος θά σέ πάρη!»

Και συνεχίζει τὸ ξεφύλλι-
σμα τοῦ σκοροφαγωμένου θι-
βλίου, διαβάζοντας μὲ προ-
σοχή τις μαγικές συμβουλές
του...

ΤΟ ΠΥΡΙΝΟ ΧΑΛΑΖΙ!

Και τώρα, ἄς ξαναγυρίσου-
με στὴ σπηλιά τοῦ Ἄρχοντα
τῆς Ζούγκλας.

Ὁ Ταρζάν, ὅπως εἶδαμε,
πέταξε τὴ Τζέιν μὲ μιὰ θά-
ναυσι σπρωξιά ἔξω. Ὁ Κρα-
γιαμποῦ και ἡ Βάντα τρέ-
χουν ἀνήσυχτοι ξωπίσω τῆς.
Ἐνῶ ἡ Χουχοῦ, ρίχνοντας μιὰ
λοξὴ ματιὰ στοῦ λευκοῦ γίγαν-
τα, μουρμουρίζει :

— Καλὲ τώρα θ' ἀναγκα-
σῶ νὰ γίνω τοῦ λόγου μου
νοικοκυρά ἔδῶ μέσα! Τί νὰ
κάνω, θά τὸ... δεχτῶ κι' αὐτό!

Μὰ νά: Τὴν ἴδια στιγμή
κάτι ἀφάνταστα τρομερὸ ἀρ-
χίζει νὰ γίνεται :

Ἀμέτρητες μικρὲς πύρινες
μπάλλες ἀρχίζουν νὰ πέφτουν
ψηλά ἀπὸ τὸν οὐρανὸ. Ὁ σκε-
λετωμένος καθωλλάρης, μὲ
τὸ μαῦρο ἄτι, τις σκορπίζει
κάτω, καυχάζοντας μὲ ἀγρια
χαρά :

— Χό, χό, χό!... Θά σᾶς
κάψω ζωντανούς! Χό, χό, χό!
Κανένας σας δὲν θά μοῦ γλυ-
τώση! Χό, χό, χό!...

Οἱ μικρὲς φλογισμένες μπά-
λες ποῦ πέφτουν σὰν πύρινο
χαλάζι πάνω και γύρω στὴ
σπηλιά τοῦ Ταρζάν, θάζουν
γρήγορα φωτιά στα γιγάντια
δέντρα και στὴν πυκνὴ κι' ἀ-
γρια θλάστησι τῆς περιοχῆς.
Παρ' ὄλο ποῦ ἡ καταϊγίδα
καὶ ἡ νεροποντὴ συνεχίζον-
ται.

Ὁ Κραγιαμποῦ και ἡ Βάν-
τα μόλις προφθαίνουν νὰ ξα-
νατραθήξουν μέσα στὴ σπη-
λιά τῆ διωγμένη Τζέιν.

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας
φαίνεται τώρα πολὺ ἀνήσυχος
και σαστισμένος. Μέσ' ἀπὸ τὸ
ἄνοιγμα τῆς σπηλιάς τοῦ πα-
ρακολουθεῖ τὴν τρομερὴ πυρ-
καϊὰ ποῦ φουντῶνει ἔξω!

Ἡ κάψα τῆς ἀπὸ στιγμή σὲ
στιγμὴ μεγαλώνει. Οἱ κάπνοι
τῆς ἀρχίζουν νὰ μπαίνουν στοῦ
ἔσωτερικοῦ τῆς σπηλιάς. Νά
πνίγουν τὴν ἀνάσα τους!...

— Ἄν μείνουμ' ἔδῶ, θά κα-
οῦμε ζωντανοὶ σὰν τὰ ποντί-
κια! λέει ταραγμένη ἡ Τζέιν.

Ὁ Ταρζάν τῆς δείχνει τὸ
ἄνοιγμα τῆς σπηλιάς:

— Μπορεῖς νὰ φύγης! κά-
νει ψυχρά. Ἐκτὸς ἂν θέλῃς
νὰ σὲ στείλω ἔξω μὲ καμμιὰ
κλωτσιὰ μου τώρα!

Ἡ πανέμορφη ξανθεὶὰ Ἄγ-
γλίδα χαμηλώνει τὸ κεφάλι
μὲ ὑποταγῆ. Δὲν δίνει καμμιὰ
ἀπάντησι στὴν προσβολὴ τοῦ
ἐξαγριωμένου συντρόφου τῆς.
Ὅμως ἡ φωτιά γύρω, ὄλο και
φουντῶνει περισσότερο. Ἡ πα-
ραμονὴ τῶν πέντε συντρό-
φων μέσα στὴ σπηλιά ἀρχίζει
νὰ γίνεται προβληματικὴ.

Ἡ Χουχοῦ διαμαρτύρεται :

— Καλέ επιτρέπεται νά καῶ ζωντανή ἐγώ, μιὰ ἀνύπαντρη κοπελλίτσα, τοσοῦτον χαριτωμενούλα καὶ τσακπινώδης;

— Πρέπει νά φύγουμε! ψιθυρίζει ἡ Βάντα στὸν Κραγιαμπού.

Ἐκεῖνος γυρίζει στὸν Πατέρα του :

— Ναί, πατέρα! "Ετσι πού καθόμαστ' ἐδῶ μέσα, εἶναι σὰ νά περιμένουμε τὸ φρικτὸ θάνατο! "Ἄς θγοῦμε ἔξω!... "Ἰσως νά θροῦμε κάποιον τρόπο νά ξεφύγουμε ἀπ' τὶς φλόγες. "Ἐστῶ καὶ μισοκαμένοι!

Ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας μурμουρίζει, ἀποφεύγοντας νά τὸν κυτάξει :

— 'Ἀδύνατον! Οἱ θανατερὲς φλόγες μᾶς ἔχουν ζῶσει ἀπὸ παντοῦ. "Ἄν θγοῦμε ἔξω, κανένας μας δὲν θὰ γλυτώ-

— Κι' ἂν μείνουμε μέσα ; ρωτᾶει ὁ νέος.

Ὁ Ταρζάν τὸν κυτάζει τώρα στὰ μάτια. Τοῦ ἀποκρίνεται κατηγορηματικά :

— "Ἄν μείνωμ' ἐδῶ, θὰ γλυτώσουμε ὅλοι!

ΕΝΑ ΚΡΥΦΟ ΠΕΡΑΣΜΑ

Καὶ γυρίζοντας ἀμέσως, προχωρεῖ στὸ θάθος τῆς σπηλιάς του, θγαζώντας μιὰ διατακτικὴ φωνή :

— 'Ἀκολουθήστε με!

Πρώτη ἡ Χουχοῦ τσακίζεται νά τὸν ἀκολουθήσῃ.

— Καλέ ἔρχομαι, Ἄφέντη μου! Εἶναι κρίμας κι' ἄδικο νά πάω κι' ἐγὼ ἀπὸ ψήσιμο, μιὰ ἀνύπαντρη κοπελλίτσα. Μέ συγχωρεῖτε κιδλας!

Δεύτερη τὸν ἀκολουθεῖ ἡ ἄμορφη μελαψὴ Βάντα.

Ὁ Κραγιαμποῦ πλησιάζει τῇ Τζέιν πού μένει ἀκίνητη, σάν παραπονεμένη, στῇ θέσει τῆς.

— "Ἐλα, Μητέρα! τῆς λέει. Πᾶμε κι' ἐμεῖς... Για νά λήῃ ὁ πατέρας πὼς θὰ σωθοῦμε, κάτι καλὸ θάχη στὸ νοῦ του.

Καὶ τραβώντας την ἀπὸ τὸ μπράτσο, τὴν παρασύρει —θέλοντας καὶ μὴ — πρὸς τὸ ἀτέλειωτο θάθος τῆς σπηλιάς τους...

Ὁ Ταρζάν πού προχωρεῖ πρῶτος, φθάνει τέλος σ' ἓνα στενὸ ἀνοιγμα δυὸ θράχων. Μπαίνει μέσα καὶ σταματᾶει μπροστὰ σὲ μιὰ μεγάλη θαρειὰ πλάκα πού θρίσκεται κάτω...

Σκύβει, τὴν ἀρπάζει μὲ τὶς δυὸ του παλάμες καὶ κάνει ἀπεγνωσμένες προσπάθειες νά τῇ σηκώσῃ. Ὅμως φαίνεται πὼς εἶναι περισσότερο θαρειὰ γιὰ τὶς δυνάμεις του. Στέκεται ἀδύνατο καὶ νά τὴν μετακίνηση κᾶν!...

— Βοήθησέ με, Κραγιαμποῦ! μурμουρίζει, ντροπισαμένος, στὸ γιό του. Καὶ προσπαθεῖ νά δικαιολογήσῃ τὴν ἀδυναμία του:

— Δὲν εἶναι θαρειά. Μὰ ἔχω στραμπουλήξει λίγο τὸ δεξιὸ μου χέρι. Ἄλλοτε μονάχος μου τὴν ἀνασήκωνα καὶ τὴν πετοῦσα πέρα!

Ἡ Χουχοῦ μурμουρίζει σιγά. Τόσο πού δὲν τὴν ἀκοῦνε παρὰ μονάχα τὰ δικά τῆς αὐτιά :

— "Ἄλλοτες ἦσουν καὶ

νός, 'Αφέντη μου! Καλέ, με συγχωρείτε κιδλας!...

Ὁ Κραγιαμπού σκύβει ἀμέσως κάτω. Πιάνει κι' αὐτὸς ἀπὸ τὴν ἀντικρινὴ μεριά τὴ θαρειὰ πλάκα. Κάνει ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸν πατέρα του...

Ὅμως καὶ πάλι ἡ πέτρα μένει ἀκίνητη στὴ θέσι της. Καὶ οἱ δύο τοὺς τίποτα δὲν καταφέρνουν...

Ἡ Βάντα καὶ ἡ Χουχού σκύβουν τώρα πρόθυμες. Βοηθᾶνε κι' αὐτὲς μὲ ὄλη τους τὴ δύναμι...

Τώρα ἡ θαρειὰ πλάκα ἀρχίζει νὰ μετακινιέται. Στέκεται ὅμως ἀδύνατο ν' ἀνασηκωθῆ. "Ἄλλος ἕνας ἄνθρωπος ἀν βοηθοῦσε, θὰ κατάφερναν αὐτὸ πού ζητοῦσαν νὰ κάνουν...

Ὁ Ταρζάν ρίχνει τώρα τὰ μοῦτρα του :

— "Ελα, Τζέιν. Βοήθησε κι' ἐσύ! Μονάχοι μας δὲν θὰ μπόρῃσουμε...

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας σκύβει πρόθυμα νὰ βοηθήσῃ. Ὅμως πετάει καὶ τὸ φαρμάκι της :

— Περνᾶνε τὰ χρόνια, φίλε μου!... Νά, ἀπὸ κάτι τέτοια καταλαβαίνει κανεὶς πὼς ἔχει... γεράσει.

"Ἐτσι καὶ μὲ τὴ βοήθεια τὴν τῆς Τζέιν, ἡ μεγάλη θαρειὰ πλάκα ἀνασηκώνεται. Κάτω ἀπ' αὐτὴν παρουσιάζεται τὸ σκοτεινὸ ἄνοιγμα μίας κρυφῆς καταπακτῆς.

Πρῶτος ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει τὰ χωματένια σκαλοπά-

τια τῆς μουρμουρίζοντας:

— "Ἐτσι εἶναι... Οἱ «γέροι» πρέπει νὰ προηγοῦνται.

Πίσω του κατεβαίνουν ἡ Χουχού, ἡ Βάντα, ἡ Τζέιν. Καὶ τελευταῖος ὁ γενναῖος καὶ καλόκαρδος Κραγιαμπού.

Καθὼς κατεβαίνουν ἡ φωνὴ τοῦ Ταρζάν ἀκούγεται νὰ τοὺς ἐξηγῆ :

— Εἶναι ἕνα κρυφὸ πέρασμα πού μονάχα ἐγὼ τὸ ξέρω. Θὰ μᾶς θγάλη πίσω ἀπὸ τὴ σπηλιά μας : Στὸ ἀντικρινό, ἀκριβῶς, σημείο...

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΜΕΛΑΨΟΥ ΓΙΓΑΝΤΑ

"Ὅμως, ἄς τοὺς ἀφήσουμε γιὰ λίγο... Πρέπει νὰ δοῦμε τί ἀπέγιναν ὁ Γκαούρ καὶ ἡ Ταταμπού...

Τοὺς εἶχαμε δῆ — ὅπως θυμόσαστε — νὰ φεύγουν ἀπὸ τὴ σπηλιά μέσα στὴν φοβερὴ καταιγίδα καὶ νεροποντῆ.

Ἦταν τὸ μόνο πού τοὺς ἔμενε νὰ κάνουν ὕστερ' ἀπὸ τὶς ἀβάστακτες προσβολές τοῦ Ταρζάν...

Καὶ νάτους : Προχωροῦν κάτω ἀπὸ τὴ βροχὴ καὶ τοὺς κεραυνούς, παίρνοντας κατεύθυνσι πρὸς τὴν ἀνατολή. Πρὸς τὸ μακρινὸ θεόρατο πέτρινο βουνό τους...

Ὅμως μόλις ξεμακραίνουν λίγο πρὸς τὸ πίσω μέρος τῆς σπηλιάς, ὁ μελαμπὸς γίγαντας σταματᾷ ἀπότομα...

Ἡ Ταταμπού παραξενεύεται :

— Τί συμβαίνει, ἀγαπημένε

μου; Γιατί δὲν προχωρεῖς;

Ὁ Γκαούρ ἀντὶ νὰ τῆς ἀποκριθῆ ψάχνει γύρω του. Ὡσπου στὴ λάμψη τρομακτικοῦ κεραυνοῦ, ξεχωρίζει τὸ κούφωμα τοῦ κορμοῦ κάποιου αἰωνόβιου δέντρου.

— Ἐλα νὰ κρυφτοῦμε ἐδῶ! τῆς λέει μὲ θιάσι. Ὑστερα θάχουμε τὸν καιρὸ νὰ σοῦ ἐξηγήσω...

Σβέλλτοι κ' οἱ δυὸ τρυπῶνουν στὸ στενὸ κούφωμα τοῦ δέντρου...

— Γιατί δὲν προχωροῦμε; τὸν ξαναρωτᾷ ἀνυπόμονη ἡ μελαψὴ Ἑλληνίδα. Φοβάσαι νὰ μὴ θραχῶ, Γκαούρ;

Εκείνος τῆς ἀποκρίνεται :

— Ὁχι. Φοβάμαι κάτι ἄλλο, πολύ χειρότερο.

— Τί ;

Καὶ τῆς ἐξηγεῖ :

— Εἶμαι θέβαιος πὼς ὁ μυστηριώδης αὐτὸς θρυκόλακας ποῦ πετάει, καθαλλάρης, στὸν οὐρανό, κάτι κακὸ θὰ κάνη στὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν.

— Ναί. Λοιπόν;

— Ὑστερ' ἀπ' αὐτό, νομίζω πὼς δὲν ἔχουμε δικαίωμα ν' ἀπομακρυνθοῦμε ἀπ' ἐδῶ... Θὰ μείνουμε νὰ δοῦμε τί θὰ γίνη. Γιὰ νὰ σώσουμε τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Ἡ Ταταμποῦ τὸν κυττάζει χαμένα :

— Τὸν Ταρζάν; Νὰ σώσουμε τὸν ἄνθρωπο πού, πρὶν λίγο, σοῦ ἔκανε τὶς πιὸ θανάσιμες προσβολές;

— Τί σημασία ἔχουν αὐτά! τῆς ἀποκρίνεται ὁ ὑπέροχος Ἑλληνας. Ὁ Ταρζάν εἶναι «ἀδελφός» μου!

Ἡ πανώρια συντρόφισσά του δὲν φέρνει καμμιά ἀντίρρηση. Ξέρει καλά πόσο μεγάλη κ' εὐγενικιά εἶναι ἡ καρδιά τοῦ Γκαούρ. Ἄλλωστε καὶ ἡ δική της καρδιά δὲν εἶναι διαφορετικὴ. Κι αὐτὴ δὲν θ' ἄφηνε ποτὲ ἀσοῆθητο ἕναν ἄνθρωπο ποῦ θὰ θρικόταν σὲ κίνδυνο. Ἔστω κι ἂν ἀκόμα ἦταν ἐχθρὸς τῆς!

Καὶ οἱ δυὸ μελαψοὶ σύντροφοι, κλεισμένη τῶρα μέσα στὸ στενὸ κούφωμα τοῦ αἰωνόβιου δέντρου, ἔχουν σηκώσει τὰ κεφάλια πρὸς τὸν φλογισμένον οὐρανόν. Καὶ μὲ καρφωμένα τὰ μάτια τους πάνω στὸν ἰπτάμενο καθαλλάρη θρυκόλακα, παρακολουθοῦν τὶς κινήσεις του.

ΣΤΗΝ ΚΟΛΑΣΙ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ !

Ἔτσι, σὲ μιὰ στιγμή, τὸν βλέπουν νὰ σκορπίζη, πάνω ἀπὸ τὴ θέσι ποῦ βρίσκεται ἡ σπηλιά, τὶς ἀμέτρητες μικρὲς πύρινες μπάλλες του... Καὶ τὰ γιγάντια δέντρα νὰ φουντώνουν γρήγορα ! Καὶ ὁλόκληρη ἡ γύρω περιοχὴ νὰ μετατρέπεται σὲ μιὰ πραγματικὴ κόλασι φωτιάς καὶ θανάτου!

Ὁ Γκαούρ καὶ ἡ Ταταμποῦ ξεπετιῶνται σὰν τρελλοὶ ἀπὸ τὸ κούφωμα τοῦ γέρικου κορμοῦ ποῦ θρικόσκονται.

Κυττάζουν μὲ ἀπόγνωσι καὶ δέος τὸ κακὸ ποῦ γίνεται. Κι' αὐτὴ ἀκόμα ἡ νεροποντὴ στέκεται ἀνίκανη γιὰ νὰ σβῆσῃ τὶς τεράστιες φλόγες ποῦ

υψώνονται στον ούρανό!

Είναι φανερό πώς η φωτιά που άναψαν οι μικρές πύρινες μπάλλες, είναι αλλοιώτικη. Είναι φωτιά μαγική! Που ούτε με νερό, ούτε με τίποτα δεν μπορεί να σβήσει!

Οι δυο μελαψοί σύντροφοι καταλαβαίνουν πώς ο Ταρζάν, ή Τζέιν, ο Κραγιαμπού, ή Βάντα και ή Χουχού, θα κοούν ζωτανοί μέσα στη σπηλιά που βρίσκονται...

— Πρέπει να τους σώσουμε! κάνει ο Γκαούρ.

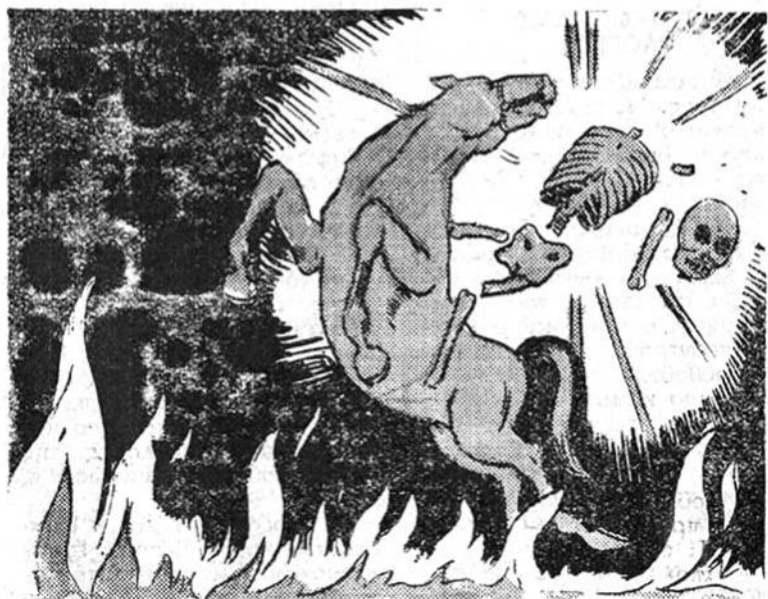
— Ναι, μά πώς; ρωτάει ή Ταταμπού. Οι φλόγες δεν μάς

άφήνουν να πλησιάσουμε. Θα καούμε πρώτοι έμεις. Πριν προλάβουμε να φθάσουμε κοντά τους.

— "Ας καούμε! έπιμένει ο υπέροχος "Ελληνας. Φτάνει να κάνουμε αυτό που πρέπει να κάνουμε!

Και προχωρεί σαν τρελλός για να χυθή μέσα στις τρομακτικές φλόγες! Μέσα στην κόλαση της φωτιάς που υψώνεται σαν αδιαπέραστο τείχος μπροστά του!

Μά ας ξαναγυρίσουμε γρή-

'Ο ιπτάμενος Βρυκόλακας; βγάξει ξαφνικά μια λάμψη. Καί τιμάζεται στον άέρα. Ένώ μια φωνή...

γορα κοντά στον "Αρχοντα της Ζούγκλας, στη συντρόφισσά του, στον Κραγιαμπού, στη Βάντα και στη μελιστάλακτη Χουχού.

Τους είχαμε αφήσει — όπως θυμόσαστε — στο θάθος της σπηλιάς να κατεβαίνουν τα χωματένια σκαλοπάτια μιάς σκοτεινής καταπακτής. Ένώ η φωνή του Ταρζάν που προηγείται, ακούγεται να τους έξηγη :

— Είναι ένα κρυφό πέρασμα που μονάχα εγώ το ξέρω! Θα μ'ας θυγάλη πίσω από τη σπηλιά μας: Στο αντικρουτό ακριβώς σημείο...

ΤΕΙΧΟΣ ΑΠΟ ΦΛΟΓΕΣ !

Και συνεχίζουν την κατάβασι τους. Όσπου γρήγορα φθάνουν σ' έναν πολύ στενόν υπόγειο διάδρομο... Μονάχα ένας - ένας μπορούν να προχωρούν...

Ο "Αρχοντας της Ζούγκλας, που βρίσκεται πρώτος και ξέρει τα κατατόπια, συνεχίζει την πορεία του μέσα στο υπόγειο αυτό και σκοτεινό μπουντρούμι. Οί άλλοι τον ακολουθούν.

"Όσπου κάποτε ο υπόγειος διάδρομος τελειώνει σ' ένα σημείο που γίνεται ξαφνικά φαρδύς. Οί πέντε σύντροφοι βρίσκονται τώρα μπροστά σε μία όρθη μεγάλη και θαρεία πέτρα...

"Όλοι μαζί και με υπεράνθρωπες προσπάθειες καταφέρνουν να την παραμερίσουν...

"Όμως αλλοίμονο! Από το

άνοιγμα που βρίσκεται πίσω από αυτήν, δέν αντικρύζουν τη σωτηρία και την ελευθερία τους. Μά ένα αδιαπέραστο τείχος από φωτιά! Από τεράστιες φλόγες, έτοιμες να τους άρπάξουν στη θανατερή τους άγκαλιά !

"Αδύνατο να περάσουν και να βγούν έξω ! Είναι καταδικασμένοι να μείνουν εκεί και να καούν ζωντανοί. Σάν ποντίκια μέσα στη φάκα !

Ο Ταρζάν διατάζει τώρα :
— Πίσω πάλι ! "Ας ξαναγυρίσουμε στη σπηλιά. Έκει ο θάνατός μας θ'άιναι λιγώτερο φρικτός !

"Έτσι και γίνεται...
Σε λίγο ξαναβρίσκονται όλοι στο έσωτερικό της μακρόστενης θολωτής σπηλιάς τους.

"Όμως δέν προφθαίνουν να συνέλθουν...

Ξαφνικά ένα παράξενο σουρμιμο φθάνει σ' αυτά τους. Μαζί με δαιμονισμένα κι άπαίσια σφυρίγματα...

— Φίδια! φωνάζει με άπόγνωσι ο "Αρχοντας της Ζούγκλας.

Πραγματικά. Πολλά και μεγάλα φίδια, που μόλις διακρίνονται στο μισοσκοτάδο της σπηλιάς, έχουν φθάσει ως εκεί, ζητώντας καταφύγιο και σωτηρία από τις φλόγες της φωτιάς που έχει φουντώσει έξω.

Ο Ταρζάν, ή Τζέιν, ο Κραγιαμπού και ή Βάντα έχουν μαρμαρώσει μπροστά στον άναπάντεχο τραγικό κίνδυνο που ξαφνικά έχουν βρεθή...

Μονάχα ή κοντόχοντρη πυγ

μαία καταφέρνει να ξεφωνήρη τρομοκρατημένη :

— Καλέ βοήθεια, καλέ !
Λυπηθήτε με, φιδάκια μου !
'Ο Θεός να μου κόβη ύψος
και να σās δίνη... μάκρος !
Με συγχωρείτε κιδλας !

Ξαφνικά μιὰ σπαρακτική φωνή τῆς Τζέιν ἀκούγεται :

— "Αασαα !

"Ενα τεράστιο φίδι τὴν ἀγκαλιάζει μὲ τὶς κουλούρες του. Τυλίγεται θανατερά στὸ κορμί της.

"Ὁμως ὁ ὑπέροχος Ταρζάν στιγμή δὲν ἀφήνει νὰ χαθῆ. Τραβάει μὲ θιάσι τὸ μαχαίρι του. Χύνεται ἀκράτητος πάνω στὸ σύμπλεγμα φιδιού και γυναικάς... Ψάχνοντας θρίσκει και ἀρπάζει τὸ κεφάλι τοῦ ἔρπετοῦ. Καὶ τοῦ κόβει τὸ λαιμὸ πέρα γιὰ πέρα !

"Ὁμως στὸ μεταξὺ κι ἄλλα φίδια ἔχουν συρθῆ κοντὰ στοὺς πέντε συντρόφους... Κουλουριάζονται πάνω στὰ κορμιά τους. Τοὺς σωριάζουν ἔλους κάτω : Τὸν Ταρζάν, τὴ Τζέιν, τὸν Κραγιαμπού, τὴ Βάντα και τὴ Χουχού. Κανένας τους πιά δὲν ἀπομένει λεύθερος γιὰ νὰ μπορέση νὰ βοηθήση και νὰ σώση τοὺς ἄλλους...

Φρικτὸς θάνατος τοὺς περιμένει τώρα. Καμμιά ἐλπίδα σωτηρίας δὲν ἔχουν πιά !

Μὰ και στὴν τόσο δύσκολη και τραγική αὐτὴ θέσι πού θρίσκονται, δὲν κάθονται μὲ σταυρωμένα χέρια. Παλεύουν ὑπεράνθρωπα και ἀπεγνωσμένα ὄλοι τους μὲ τὰ μανιασμένα φίδια.

"Ὁ Ταρζάν καταφέρνει νὰ πνίξη τρία ἀπ' αὐτά. 'Η Τζέιν ἕνα. 'Ο Κραγιαμπού πέντε. 'Η Βάντα δύο...

"Ἐνῶ ἡ ἄμοιρη Χουχού πού χαροπαλεύει στὴν ἀγκαλιά ἑνὸς ἀπ' τὰ τεράστια ἔρπετά, ξεφωνίζει ἀγανακτημένη :

— Καλέ μὴ μὲ σφίγγεις εἶσαι ! Θὰ μὰς παρεξηγήσουν, καλέ !

ΑΝΑΠΑΝΤΕΧΗ ΣΩΤΗΡΙΑ !

"Ὁμως νά : Ξαφνικά ἀνθρώπινο ποδοβολητὸ ἀκούγεται νὰ πλησιάσῃ.

Εἶναι ὁ Γκαοῦρ και ἡ Ταταμπού !

Οἱ δύο ἀτρόμητοι "Ἑλληνες εἶχαν καταφέρει νὰ 'δοῦν πίσω ἀπὸ τὶς φλόγες, τὴν ἔξοδο τοῦ κρυφοῦ περάσματος. Αὐτοῦ πού ἀνοίξε ὅταν — δὲπως εἶδαμε — ὁ Ταρζάν και οἱ ἄλλοι, τράθηξαν τὴ μεγάλη θαρειά πέτρα πού τὸ ἐκλείνει...

Και, ἀδιαφορῶντας στὸν θανατερό κίνδυνο τῆς φωτιάς, χύνονται μέσα στὶς φλόγες ! Τί ξεπερνοῦν και φθάνουν ἐκεῖ. Τέλος μπαίνουν μέσα, προχωροῦν στὸ στενὸ σκοτεινὸ διάδρομο, ἀνεβαίνουν τὰ χωματένια σκαλοπάτια και φθάνουν στὸ ἐσωτερικὸ τῆς σπηλιάς. 'Εκεῖ πού φίδια και ἀνθρώποι ἔχουν γίνει ἕνα τραγικὸ κουθάρι !

Εὐτυχῶς τὰ ἔρπετά αὐτὰ εἶναι μεγάλα, ἀλλὰ ὄχι και φαρμακερά.

'Ο Γκαοῦρ και ἡ Ταταμπού

δείχνονται κι αυτή φορά ὀπέροχοι. Ἀρπάζουν καὶ σφίγγουν γερὰ στὶς παλάμες τοὺς τοὺς λαιμούς τῶν φιδιῶν. Τὰ πνίγουν τὸ ἓνα μετὰ τὸ ἄλλο !

Ὅμως τὰ ἔρπετὰ ποὺ ἔχουν ζητήση καταφύγιο μέσα στὴ σπηλιά, εἶναι ἀμέτρητα. Ἔνα πνίγουν καὶ πέντε καινούργια παρουσιάζονται...

Σὲ λίγο κουλουριάζονται καὶ στὰ κορμιά τῶν δυὸ μελαψῶν συντρόφων. Τοὺς σωριάζουν κι αὐτοὺς κάτω. Τώρα ὅλοι τοὺς βρίσκονται στὴν ἴδια τραγικὴ θέσι! Καμμιά ἐλπίδα σωτηρία τοὺς δὲν ὑπάρχει...

Μὰ νά: Ξαφνικὰ ἡ Χουχού θυμᾶται κάποιο τέχνασμα τοῦ Ποκοπίκο. Κι ἀρχίζει νὰ κρᾶζει, δυνατὰ καὶ ἄγρια, σάν πεινασμένο ὄρνιο.

—Κράουουου ! Κρά, κράουουου !

Αὐτὸ ἦτανε ! Τὰ φίδια — ὅπως ξέρουμε — τρέμουν τὰ ὄρνια περισσότερο ἀπὸ ἀνθρώπους καὶ θεριά! Γιατὶ μονάχ' αὐτά, μὲ τὰ σκληρὰ ράμφη τοὺς, μποροῦν εὐκόλως νὰ τοὺς κτυποῦν καὶ νὰ τοὺς τοακίζουν τὰ κεφάλια !

Καὶ τὸ θαῦμα γίνεται ἀμέσως :

Τ' ἀμέτρητα καὶ τεράστια ἔρπετὰ ξεκουλουριάζονται ἀ-

πὸ τὰ κορμιά τῶν θυμάτων τοὺς. Σκορπίζονται τρομοκρατημένα ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Χάνονται σὰ νᾶνοιξε ἡ γῆς καὶ τὰ κατάρπει !

Οἱ ἑπτὰ τώρα σύντροφοι τρέχουν ἀλαφιασμένοι. Φθάνουν στὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς.

Ἐξω ἡ καταιγίδα καὶ ἡ νεροποντὴ ἔχουν ἀρχίσει νὰ κοπάζουν.

Ὅμως ὁ σκελετωμένος καθαλλάρης ἐξακολουθεῖ νὰ πετᾷ πάνω ἀπ' τὴν φλογισμένη περιοχὴ τῆς σπηλιάς, οὐρλιάζοντας :

— Θὰ σᾶς κάψω ζωντανούς! Κανέννας σας δὲν θὰ γλυτώσῃ ἀπ' τὰ χέρια μου!

Μὰ ξαφνικὰ δυνατὸς κρότος, σάν ἀπὸ ἔκκρηξι ἀντηχεί. Καὶ κάτι ἀναπάντεχο κι' ἀπίστευτο ἀντικρύζουν τὰ μάτια τοὺς :

Τὸ κορμὶ τοῦ ἱπτάμενου βρυκόλακα θγάζει μιὰ ἐκτυφλωτικὴ λάμψη. Καὶ τινάζεται στὸν ἀέρα !

Ἐνῶ μιὰ γνώριμη φωνὴ ἀντηχεῖ :

— Πᾶς κ' ἐοὺ καλλιὰ σου ! Σοῦ τὴ μάσσησα τὴν ψυχάρα.

ΤΕΛΟΣ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΚΡΑΤΩΝΤΑΣ ΤΗΝ ΑΝΑΠΝΟΗ ΣΑΣ

θά διαβάσετε την έρχόμενη Πέμπτη μιὰ πραγματικά άριστου-
γυματική περιπέτεια Ζούγκλας με τόν τίτλο :

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΜΠΟΥΜΠΑ-ΧΑΝ

πού την έχει γράφει ό

ΝΙΚΟΣ Β. ΦΟΥΤΣΟΣ

"Όσοι έχουν αδύνατη καρδιά να μη διαβάσουν τὸ τεύχος αυτό :

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΜΠΟΥΜΠΑ-ΧΑΝ

Είναι κάτι πού δέν τὸ φανταζόσαστε !

"ΧΡΥΣΟΘΗΡΕΣ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ,"

Τὸ νέο ὑπέροχο βιβλίο τοῦ συγγραφέα

ΝΙΚΟΥ Β. ΦΟΥΤΣΟΥ

Άπαραίτητο στοὺς μαθητὰς καὶ τίς μαθήτριες τῶν
Δημοτικῶν καὶ Γυμνασίων.

Υπεραπαραίτητο σὲ κάθε Σχολικὴ Βιβλιοθήκη.

250 σελίδες ἔγχρωμες με

ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

*Πατριωτικὰ - Χριστιανικὰ - Διδακτικὰ - Σατυρικὰ
κ.λ.π. κ.λ.π.*

Κατόλληλα γιὰ ἀπαγγελίες σὲ σχολικὰς ἐορτές, ἐξε-
τάσεις καὶ μαθητικὰς ἐπιδείξεις.

Τιμὴ Δραχ 50

Γράψατε καὶ ἐμβάσατε ἄξιαν τοῦ εἰς Ἐκδοτικὸν Οἶκον
«ΔΓΚΥΡΑ» Πειραιῶς 18.

ΘΑ ΣΑΣ ΑΠΟΣΤΑΛΗ ΑΜΕΙΩΣ

“Ολες οι Έλληνοπούλες και τὰ Έλληνόπουλα περιμένουν με άγωνία τήν έκδοσι και κυκλοφορία του τεύχους :

“ΜΙΚΡΟΣ ΦΑΝΤΟΜΑΣ,”

που θα το γράφη ό

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

- Θα είναι αυτό που χρόνια όνειρευόσαστε και περιμένετε.
- Θα είναι αυτό που κανένα άλλο δέν θα μπορή να συγκριθή μαζί του.
- Θα είναι αυτό που θα σας κάνη να γίνετε φανατικοί αναγνώστες και ύποστηρικτές του.
- Θα είναι το άριστούργημα των άριστουργημάτων.

ΠΑΡΑΛΛΗΛΑ

και από του 97ου τεύχους, ό ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ» θα κυκλοφορήση τέλεια ανακαινισμένος.

Συγγραφεύς πάντοτε ό

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

**ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΑΥΤΟΤΕΛΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΖΟΥΓΚΛΑΣ**

Γ Κ Α Ο Υ Ρ — Τ Α Ρ Ζ Α Ν »

Κυκλοφορεί κάθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΛΗΝ :

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β 'Αθηναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗΝ :

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΥΙΟΣ

Έκδοτ. Οίκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιώς 18—'Αθηναι
Σημ.—Αί έπιστολαί δέον ν' άπευθώνωνται εις τόν Συγγραφέα. Τα χρηματικά έμβάσματα και αι παραγγελίαι εις τόν Έκδότην.

ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 94

ΤΙΜΗ ΔΡΧ 2

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ « ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ »

Τις γράφει ο **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΙΟΣ**

Κυκλοφοροῦν ΚΑΘΕ ΠΙΕΜΠΤΗ σὲ δλόκληρη τὴν Ἑλλάδα.

ΤΟΜΟΣ 1ος 1) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. 2) ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΙΣ. 3) ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 4) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ. 5) Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ. 6) Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. 7) ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ. 8) ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ. **ΤΟΜΟΣ 2ος** 9) ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ. 10) ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 11) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 12) ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ! 13) ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 14) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ. 15) Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 16) Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. **ΤΟΜΟΣ 3ος** 17) Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 18) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ' 19) ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ. 20) ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ. 21) Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ. 22) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ. 23) Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 24) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ. **ΤΟΜΟΣ 4ος** 25) Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ. 26) ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 27) Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ. 28) ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ. 29) ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ. 30) Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 31) ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 32) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ. **ΤΟΜΟΣ 5ος** 33) Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ. 34) Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ ΚΙ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ. 35) ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕΪΝ. 36) Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ. 37) Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ. 38) Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ ΝΤΟΥ. 39) Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 40) Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ. **ΤΟΜΟΣ 6ος** 41) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ. 42) ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 43) ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ. 44) ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ. 45) Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ. 46) ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ. 47) ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ. 48) ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ. **ΤΟΜΟΣ 7ος** 49) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ. 50) ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ. 51) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ. 52) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ. 53) Ο ΥΠΕΡΓΙΓΑΝΤΑΣ ΓΙΑΧΑΜΠΑ. 54) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ. 55) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 56) Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. **ΤΟΜΟΣ 8ος** 57) ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ. 58) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 59) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ. 60) ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΠΟΥΛΙ. 61) ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΗΣ ΧΑΡΑΔΡΑΣ. 62) Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΣΚΕΛΕΤΑΝΘΡΩΠΩΝ. 63) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΣΤΟΝ ΒΥΘΟ. 64) Ο ΤΕΡΑΤΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΠΟΧΑΡ. **ΤΟΜΟΣ 9ος** 65) ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ. 66) ΤΑ ΦΤΕΡΩΤΑ ΤΕΡΑΤΑ. 67) Ο ΗΡΩΑΣ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ. 68) ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ. 69) ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΞΕΓΕΛΑΣΜΑ. 70) Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 71) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ. 72) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΡΕΛΛΟΣ. **ΤΟΜΟΣ 10ος** 73) ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ. 74) ΤΟ ΧΤΑΠΟΔΙ ΤΗΣ ΣΤΕΡΙΑΣ. 75) ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 76) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 77) ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 78) ΤΟ ΧΑΛΥΒΔΙΝΟ ΤΕΡΑΣ 79) Ο ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ. 80) ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ. **ΤΟΜΟΣ 11ος** 81) ΔΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ. 82) ΣΚΡΟΠΙΟΣ ΚΑΙ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 83) Ο ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ. 84) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ. 85) ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥ ΑΡΚΟΥΔΑΝΘΡΩΠΟΥ. 86) ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 87) Η ΧΡΥΣΗ ΜΑΪΜΟΥ. 88) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΑ ΦΙΔΙΑ. **ΤΟΜΟΣ 12ος** 89) Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ. 90) ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ. 91) ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ΤΕΡΑΣ 92) ΤΟ ΚΥΝΗΓΙΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 93) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ Μ'ΕΝΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑ. 94) ΤΡΑΓΙΚΑ ΜΕΣΑΝΥΚΤΑ. 65) Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΜΠΟΥ ΜΠΑΧΑΝ. 96 Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΤΗΣ ΝΕΚΡΗΣ ΧΩΡΑΣ.

ΚΑΙ Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ « ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ » ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ « ΑΓΚΥΡΑ » ΑΠΟΛΛ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ
ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΛΙΑΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΙΚΗΣ ΠΩΛΗΣΕΩΣ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ. 523-694